

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

แบบสอบถามที่ได้รับคืนจำนวน ๓๘๐ ชุด เป็นแบบสอบถามอาจารย์ผู้สอนวรรณคดีไทย ๒๐ ชุด และแบบสอบถามนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นต้น ๓๖๐ ชุด การวิเคราะห์ข้อมูล ได้ดำเนินการตามวิธีการที่กล่าวไว้ในบทที่ ๓ และปรากฏผลดังนี้

ผลการวิเคราะห์คำตอบของอาจารย์

คำตอบทั่วไปเกี่ยวกับอาจารย์ผู้สอนวิชาวรรณคดีไทย

๑. อาจารย์ผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน ๒๐ คน เป็นอาจารย์หญิง ๑๖ คน คิดเป็นร้อยละ ๘๐.๐๐ อาจารย์ชาย ๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๐.๐๐ อายุต่ำสุด ๒๓ ปี อายุสูงสุด ๔๒ ปี อายุเฉลี่ย ๓๑.๒๐ ปี ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานคือ ๕.๘๑ ปี ฐานะการสมรส เป็นอาจารย์โสด ๘ คน คิดเป็นร้อยละ ๔๐.๐๐ อาจารย์ที่สมรสแล้ว ๑๒ คน คิดเป็นร้อยละ ๖๐.๐๐

วุฒิของอาจารย์ผู้ตอบแบบสอบถาม มีดังนี้

ปริญญาตรีทางการศึกษา (ค.บ., กศ.บ., ศศ.บ.) จำนวน ๑๓ คน

คิดเป็นร้อยละ ๖๕.๐๐

ปริญญาทางวิชาการและมีวุฒิต่างๆ (ป.ม. กศ.บ., พ.ม. กศ.บ.)

จำนวน ๓ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๕.๐๐

ปริญญาตรีทางการศึกษาและประกาศนียบัตรชั้นสูง (ค.บ. ป.ชั้นสูง

ภาษาไทย, ค.บ. ป.ชั้นสูงการสอนภาษาไทย

ในชั้นมัธยมศึกษา) จำนวน ๓ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๕.๐๐

ปริญญาโททางการศึกษา (ค.ม.) จำนวน ๑ คน คิดเป็นร้อยละ ๕.๐๐

อาจารย์ดังกล่าวได้เรียนวิชาเอกและวิชาโท ดังนี้

วิชาเอกภาษาไทย ๑๗ คน คิดเป็นร้อยละ ๘๕.๐๐ ภาษาอังกฤษ ๒ คน
คิดเป็นร้อยละ ๑๐.๐๐ และสังคมศึกษา ๑ คน หรือร้อยละ ๕.๐๐

วิชาโท ประวัติศาสตร์ ๖ คน คิดเป็นร้อยละ ๓๐.๐๐ สังคมศึกษา ๖ คน
คิดเป็นร้อยละ ๓๐.๐๐ ภาษาไทย ๓ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๕.๐๐ ภาษาอังกฤษ ๓ คน
คิดเป็นร้อยละ ๑๕.๐๐ และภาษาฝรั่งเศส ๒ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๐.๐๐

๒. อาจารย์ผู้สอนวรรณคดีไทย ได้ทำงานด้านการศึกษามานาน ระยะเวลา
ต่ำสุด คือ ๑ ปี ระยะเวลาสูงสุด ๑๕ ปี โดยเฉลี่ย ๖.๘๕ ปี ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
๔.๑๗ ปี

ได้สอนวรรณคดีไทยมานาน ระยะเวลาต่ำสุด ๑ ปี ระยะเวลาสูงสุด
๑๕ ปี โดยเฉลี่ย ๕.๖๕ ปี ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ๓.๒๑ ปี

อาจารย์ผู้ตอบแบบสอบถามนี้ เคยได้รับอนุญาตศึกษาต่อภายในประเทศ
๑ ครั้ง จำนวน ๒ คน หรือร้อยละ ๑๐.๐๐ จำนวน ๒ ครั้ง ๑ คน หรือร้อยละ ๕.๐๐
และที่ไม่เคยลาศึกษาต่อ ๑๗ คน หรือร้อยละ ๘๕.๐๐ ส่วนอาจารย์ที่เคยไปทำงานภายใน
ประเทศ ๓ ครั้ง มีจำนวน ๑ คน หรือร้อยละ ๕.๐๐ โดยไปทำงานด้านอุปกรณ์การสอน
ที่วิทยาลัยครูนครสวรรค์ และปรากฏว่าไม่มีใครเคยไปศึกษาต่อหรือทำงานต่างประเทศเลย

ด้านการเข้ารับการอบรม มีอาจารย์จำนวน ๔ คน หรือร้อยละ
๒๐.๐๐ ที่เคยได้รับการอบรม เรื่อง การสอนภาษาไทยซึ่งจัดโดยหน่วยงานในเทศก กรม-
การฝึกหัดครู และเคยรับการอบรมวิชาสังคมศาสตร์ วิชาภาษาไทย ภาษาอังกฤษ การสร้าง
อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ วิชาบรรณารักษะ และวิชาบริหารการศึกษา จำนวนครั้งที่รับการ
อบรมคือ ๑ - ๒ ครั้ง

จำนวนชั่วโมงที่ต้องสอนอย่างต่ำที่สุด สัปดาห์ละ ๗ ชั่วโมง สูงที่สุด
สัปดาห์ละ ๑๖ ชั่วโมง จำนวนชั่วโมงที่ต้องสอนโดยเฉลี่ย ๑๑.๘๐ ชั่วโมง ส่วนเบี่ยง
เบนมาตรฐานคือ ๒.๓๘ ชั่วโมง

จากอัตราเวลาดังกล่าว อาจารย์สอนเฉพาะวิชาวรรณคดีไทยอย่างน้อยที่สุด สัปดาห์ละ ๒ ชั่วโมง อย่างมากที่สุดสัปดาห์ละ ๑๒ ชั่วโมง โดยเฉลี่ยคือ ๕.๐๐ ชั่วโมง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน คือ ๓.๖๘ ชั่วโมง

ส่วนวิชาต่าง ๆ ที่อาจารย์สอนได้แสดงไว้ในตารางที่ ๑

ตารางที่ ๑ วิชาที่อาจารย์สอน

ข้อที่	วิชาที่สอน	จำนวน	ร้อยละ
๑.	ภาษาไทย ๑	๒	๑๐.๐๐
๒.	ภาษาไทย ๒	๓	๓๕.๐๐
๓.	ภาษาไทย ๓	๕	๒๕.๐๐
๔.	ภาษาไทย ๔	๖	๓๐.๐๐
๕.	ภาษาไทย ๕	๖	๒๕.๐๐
๖.	ภาษาไทย ๖	๓	๓๐.๐๐
๗.	ภาษาไทย ๗	๑	๕.๐๐
๘.	ภาษาไทย ๘	๒	๑๐.๐๐
๙.	ภาษาไทย ๙	๑	๕.๐๐
๑๐.	ภาษาไทย ๑๒	๑	๕.๐๐
๑๑.	ภาษาไทย ๑๔	๑	๕.๐๐
๑๒.	การศึกษา ๕ (วิธีสอนภาษาไทยในชั้น ประถมศึกษา)	๒	๑๐.๐๐
๑๓.	หนังสือนอกเวลา	๒	๑๐.๐๐

จากตารางที่ ๑ จะเห็นว่าวิชาที่อาจารย์ผู้สอนวรรณคดีไทยจำนวนมากสอนคือ วิชาภาษาไทย ๒ ส่วนอันดับรองลงมาคือ สอนวิชา ภาษาไทย ๓ และภาษาไทย ๕

นอกจากงานสอนแล้ว อาจารย์ผู้สอนวรรณคดีไทยยังมีงานพิเศษที่ต้องทำ ดังได้ แสดงไว้ในตารางที่ ๒

ตารางที่ ๒ งานพิเศษที่อาจารย์ต้องทำนอกเหนือจากการสอน

ข้อที่	งานพิเศษที่ต้องทำ	จำนวน	ร้อยละ
๑.	ช่วยงานคานชุกรการ	๓	๑๕.๐๐
๒.	ทำงานแผนกทะเบียน	๒	๑๐.๐๐
๓.	ช่วยงานห้องสมุด	๒	๑๐.๐๐
๔.	เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาหรืออาจารย์ประจำชั้น	๒๐	๑๐๐.๐๐
๕.	ทำงานคานแนะแนว	๒	๑๐.๐๐
๖.	เป็นอาจารย์หัวหน้าหมวดวิชาภาษาไทย	๐	๐
๗.	เป็นอาจารย์นิเทศก์	๔	๔๐.๐๐
๘.	ช่วยงานคานกิจกรรมเสริมหลักสูตร	๕	๒๐.๐๐
๙.	สอนแทนผู้อื่น	๓	๑๕.๐๐

จากตารางที่ ๒ จะเห็นว่า อาจารย์ผู้สอนวรรณคดีไทยทุกคนทำงานพิเศษนอก จากการสอน คือเป็นอาจารย์ที่ปรึกษา หรืออาจารย์ประจำชั้น งานที่อาจารย์ส่วนมาก ทำเป็นอันดับรอง คือช่วยงานคานกิจกรรมเสริมหลักสูตร นอกจากดังกล่าวแล้วบางคน ยังมีงานพิเศษอื่น ๆ เช่น ช่วยงานคานการวัดผล การปกครอง เป็นที่ปรึกษาสถานักศึกษา

ที่ปรึกษาชมรมค่านิยมทางการศึกษา วิชาในหมวดภาษาไทยที่อาจารย์ส่วนใหญ่ร้อยละ ๕๐.๐๐ ชอบสอนคือวิชาวรรณคดีไทย รองลงมาร้อยละ ๒๕.๐๐ ชอบสอนวิชาการใช้ภาษาไทย และจำนวนน้อยที่สุดคือร้อยละ ๕.๐๐ ชอบสอนทั้ง ๓ วิชา

เหตุที่อาจารย์จึงชอบสอนวิชาวรรณคดีไทย ได้แสดงเหตุผลของอาจารย์ไว้ใน ตารางที่ ๓

ตารางที่ ๓ เหตุผลที่อาจารย์ชอบสอนวิชาภาษาไทย

ข้อที่	เหตุผลที่อาจารย์ชอบสอน	จำนวน	ร้อยละ
๑.	เนื้อหาสนุก สามารถสอนให้น่าสนใจได้ดี	๑๐	๕๐.๐๐
๒.	มีความสนใจและรักวรรณคดีไทย	๑๒	๖๐.๐๐
๓.	ได้รับการฝึกหัดในการสอนวิชานี้มาโดยเฉพาะ	๑	๕.๐๐
๔.	เป็นวิชาที่นักศึกษาชอบเรียน	๔	๒๐.๐๐
๕.	ใช้เป็นแบบฝึกเพื่อเปรียบเทียบภาษากวีนิพนธ์กับภาษาพูดและภาษาเขียนในปัจจุบัน	๖	๓๐.๐๐
๖.	สอนด้วยความสมัครใจ	๔	๔๐.๐๐
๗.	เป็นวิชาที่ให้ความรู้และประโยชน์	๑๒	๖๐.๐๐
๘.	วรรณคดีรับใช้สังคมโดยก่อให้เกิดความคิด		
	ความเข้าใจ และกล่อมเกล่าจิตใจ	๑๐	๕๐.๐๐
๙.	วรรณคดีคือสมบัติของชาติ	๔	๔๕.๐๐

จากตารางที่ ๓ พบว่าอาจารย์ส่วนใหญ่ ร้อยละ ๖๐.๐๐ ชอบสอนวิชาวรรณคดีไทย เนื่องจากมีความสนใจ รักวรรณคดีไทย และเห็นว่า เป็นวิชาที่ให้ความรู้และประโยชน์ จำนวนรองลงมาคือร้อยละ ๕๐.๐๐ เท่า ๆ กัน เห็นว่าวรรณคดีมีเนื้อหา

สามารถสอนให้เข้าใจได้ดี และสามารถรับใช้สังคมโดยก่อให้เกิดความคิด ความเข้าใจ และกลมเกลียวจิตใจนอกจากที่กล่าวแล้ว ยังมีเหตุผลอื่น ๆ เช่น มีความซาบซึ้งในความสามารถของกวี และผลงานและเห็นวาทกรรมคดี เป็นบันทึกของชีวิตมนุษย์ ที่คนรุ่นหลังควรแสวงหาเพื่อเป็นเบาะแสของเส้นทางอันถูกต้อง

อย่างไรก็ตาม ยังมีสาเหตุที่ทำให้อาจารย์ไม่ชอบสอนวรรณคดี ดังได้แสดงเหตุผลของอาจารย์ ไว้ในตารางที่ ๔

ตารางที่ ๔ เหตุผลที่อาจารย์ไม่ชอบสอนนิชาวรรณคดีไทย

ข้อที่	เหตุผลที่ไม่ชอบสอน	จำนวน	ร้อยละ
๑.	สอนให้ไต่ถามตามวัตถุประสงค์ในหลักสูตรได้ยาก	๖	๓๐.๐๐
๒.	ไม่ถนัดสอนวิชานี้	๐	๐
๓.	ไม่สนใจวรรณคดีไทยมาก่อน	๐	๐
๔.	นักศึกษาไม่สนใจเรียนวิชานี้	๒	๑๐.๐๐
๕.	เนื้อหาอ่านสมัยเกินไปจึงไม่เหมาะกับสมัยนี้	๓	๑๕.๐๐
๖.	เป็นวิชาที่ขาดอุปกรณ์ หนังสืออุเทศ และจัดกิจกรรมยาก	๒	๑๐.๐๐
๗.	เป็นวิชาที่นำเนื้อหาหนักกว่าวิชาอื่น ๆ	๐	๐

จากตารางที่ ๔ จะเห็นว่าอาจารย์ส่วนใหญ่ร้อยละ ๓๐.๐๐ ไม่ชอบสอนนิชาวรรณคดีไทย เพราะสอนให้ไต่ถามตามวัตถุประสงค์ในหลักสูตรได้ยาก และรองลงมาคือร้อยละ ๑๕.๐๐ เห็นว่าเนื้อหาอ่านสมัยเกินไป นอกจากนี้อาจารย์ได้ให้เหตุผลอื่น ๆ ที่ทำให้ไม่ชอบสอนวรรณคดีไทยคือนักศึกษางานหนัก มีพื้นฐานอ่อน ทำให้สอนได้ยาก

อย่างไรก็ตามไม่มีใครตอบว่าไม่ถนัดสอนวิชานี้ หรือไม่สนใจวรรณคดีไทยมาก่อน และไม่มีใครเห็นว่าวรรณคดีเป็นวิชาที่น่าเบื่อ

ด้านความคิดเห็นของอาจารย์เกี่ยวกับหลักสูตรวิชาวรรณคดีระดับประกาศนียบัตร วิชาการศึกษาระดับชั้นต้น พุทธศักราช ๒๕๐๘ ได้แสดงไว้ในตารางที่ ๕ ดังนี้

ตาราง ๕ ความคิดเห็นของอาจารย์เกี่ยวกับหลักสูตรวิชาวรรณคดีไทย

ข้อที่	ความคิดเห็น	จำนวน	ร้อยละ
๑.	เหมาะสมแล้วทุกด้าน เช่น จุดมุ่งหมาย เนื้อหา อัตราเวลาเป็นต้น	๐	๐
๒.	ยังไม่เหมาะสมเพราะ	๒๐	๑๐๐.๐๐
ก.	ไม่สามารถสอนใหม่บรรลุจุดมุ่งหมายได้	๑๑	๕๕.๐๐
ข.	เนื้อวิชามากเกินไปทำให้สอนไม่ทัน	๑๔	๗๐.๐๐
ค.	เนื้อหาวิชาน้อยเกินไป	๑	๕.๐๐
ง.	เนื้อหาที่กำหนดให้ไม่เหมาะสมกับวัยผู้เรียน	๓	๑๕.๐๐
จ.	หลักสูตรล้าสมัย	๕	๒๕.๐๐
ฉ.	กำหนดเนื้อหาไรสาระไม่เป็นประโยชน์ แก่ชีวิตประจำวัน	๒	๑๐.๐๐
ช.	ควรปรับปรุงเพราะ	๘	๔๐.๐๐

จากตารางที่ ๕ จะเห็นว่าอาจารย์ผู้ตอบแบบสอบถามทุกคนเห็นว่า หลักสูตร วิชาวรรณคดีไทย ชั้นประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา พุทธศักราช ๒๕๐๘ ยังมีความไม่เหมาะสม อาจารย์ส่วนใหญ่ร้อยละ ๗๕.๐๐ ให้ความเห็นว่าหลักสูตรมีเนื้อหาวิชามากเกินไป ทำให้

ให้สอนไม่ทัน รองลงมาร้อยละ ๕๕.๐๐ เห็นว่าไม่สามารถสอนให้บรรลุจุดมุ่งหมายได้ นอกจากนี้อาจารย์ร้อยละ ๕๐.๐๐ เห็นว่าควรปรับปรุงแก้ไขหลักสูตร เพราะ เนื้อหาวรรณคดีบางเรื่องไม่เหมาะกับวัยนักศึกษา วรรณคดีในรายวิชาภาษาไทย ๒ มีเนื้อหามากเกินไป ในรายวิชาภาษาไทย ๓ เนื้อหาน้อยเกินไป และเนื้อเรื่องไม่สนุก

อนึ่ง เกี่ยวกับหลักสูตรควรกำหนดคบทอชยานให้นักศึกษาท่องจำหรือไม่นั้น อาจารย์ส่วนใหญ่ร้อยละ ๖๐.๐๐ ไม่เห็นด้วย โดยให้เหตุผลว่า ควรให้สิทธินักศึกษาเลือกท่องเอง ถ้าผู้เรียนสนใจหรือขามซึ่งจะจำได้เอง และในการสอนครูมักกำหนดคบทที่ควรท่องให้นักศึกษาอยู่แล้ว เช่นบทที่มีคติเป็นต้น มีอาจารย์ส่วนน้อย ให้เหตุผลว่าท่องจำแล้วได้ประโยชน์น้อย และทำให้นักศึกษาเสียเวลา

มีอาจารย์ร้อยละ ๕๐.๐๐ เห็นด้วยว่าหลักสูตรควรกำหนดคบทอชยานให้ท่อง โดยให้เหตุผลดังนี้ คือทำให้เกิดความซาบซึ้งในสุนทรียรส ถ้าจำได้คึกใจจะคอย ๆ มองเห็นความงามของภาษา อาจารย์ส่วนน้อยให้ความเห็นว่า ทำให้นักศึกษาสามารถยกตัวอย่างวรรณคดีที่ไพเราะให้ผู้อื่นฟังได้ และเป็นการวัดความจำของนักศึกษาด้วย

เกี่ยวกับหนังสือแนะนำการสอนวิชาภาษาไทยของหน่วยศึกษานิเทศก์ อาจารย์ส่วนใหญ่ร้อยละ ๕๕.๐๐ เห็นว่าหนังสือแนะนำการสอนวิชาภาษาไทยสามารถช่วยการสอนวรรณคดีไทยได้บ้าง และมีจำนวนร้อยละ ๑๕.๐๐ เห็นว่าหนังสือแนะนำการสอน สามารถช่วยการสอนวรรณคดีไทยได้มาก นอกจากนี้ยังมีความคิดเห็นอื่น ๆ เช่น หนังสือแนะนำการสอน มีเนื้อหาบางตอนไม่กระจางชัด และบางตอนมีรายละเอียดมากเกินไป ไม่สามารถปฏิบัติได้

คานการเตรียมโครงการสอนล่วงหน้าของวิทยาลัย ได้แสดงคำตอบของอาจารย์ไว้ในตารางที่ ๖

ตารางที่ ๖ การเตรียมโครงการสอนล่วงหน้าของวิทยาลัย

ข้อที่	การเตรียมโครงการสอน	จำนวน	ร้อยละ
๑.	มีการเตรียมก่อนเริ่มปีการศึกษา	๓	๑๕.๐๐
๒.	มีการเตรียมทุกภาค	๑๓	๖๕.๐๐
๓.	มีการเตรียมเป็นรายเดือน	๐	๐
๔.	มีการเตรียมการสอนเป็นครั้งคราวเมื่อจำเป็น	๕	๒๐.๐๐

จากตารางที่ ๖ แสดงให้เห็นว่า อาจารย์ส่วนใหญ่ร้อยละ ๖๕.๐๐ ตอบว่า วิทยาลัยมีการเตรียมโครงการสอนล่วงหน้าทุกภาค และยังมีกรณีอื่นเช่น ผู้สอนวิชาเดียวกันหรือใกล้เคียงกันหรือเป็นวิชาที่เกี่ยวข้องเนื่องติดต่อกัน ก็พบปะวางแผนการสอนร่วมกันในแต่ละภาค แต่ไม่ทำเป็นทางการเกินไป

เกี่ยวกับการวางแผนโครงการสอนวิชาวรรณคดีไทยในวิทยาลัยครูต่าง ๆ นั้น อาจารย์ส่วนใหญ่ร้อยละ ๖๕.๐๐ ตอบว่าอาจารย์ผู้สอนวรรณคดีไทยระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา เป็นผู้วางแผนโครงการสอนเอง รองลงมาร้อยละ ๒๐.๐๐ ตอบว่าอาจารย์ผู้สอนและหัวหน้าหมวดภาษาไทยเป็นผู้วางแผนโครงการสอน และมีจำนวนน้อยที่สุดร้อยละ ๑๕.๐๐ เห็นว่าหัวหน้าหมวดภาษาไทย เป็นผู้วางแผนโครงการสอน

อย่างไรก็ตาม เมื่อได้รับมอบหมายให้สอนวิชาวรรณคดีไทย อาจารย์ผู้สอนได้ดำเนินการแตกต่างกันดังแสดงไว้ในตารางที่ ๗

ตารางที่ ๗ การปฏิบัติของอาจารย์เมื่อได้รับมอบหมายให้สอนวิชาวรรณคดีไทย

ข้อที่	การปฏิบัติของอาจารย์	จำนวน	ร้อยละ
๑.	ดำเนินการสอนตามแผนการสอนของหน่วย ศึกษานิเทศก์ กรมการฝึกหัดครู	๔	๒๐.๐๐
๒.	ศึกษาหลักสูตรและรวบรวมเนื้อหาเพื่อเตรียม การสอนทั้งระยะสั้น และระยะยาว	๑๖	๘๐.๐๐
๓.	รับงานและคำแนะนำจากผู้ที่สอนอยู่	๕	๒๕.๐๐
๔.	ค้นคว้าเพิ่มเติมจากแหล่งต่าง ๆ	๑๒	๖๐.๐๐

จากตารางที่ ๗ จะเห็นว่าเมื่อได้รับมอบหมายให้สอน วิชาวรรณคดีไทย แล้วอาจารย์ส่วนใหญ่ร้อยละ ๘๐.๐๐ จะศึกษาหลักสูตรและรวบรวมเนื้อหาเพื่อเตรียม การสอนทั้งระยะสั้นและระยะยาว มีอาจารย์เพียงส่วนน้อยร้อยละ ๒๐.๐๐ ที่ดำเนินการสอนตามแผนการสอนของหน่วยศึกษานิเทศก์ นอกจากนั้นมีอาจารย์บางคนกล่าวว่า คนที่พิจารณาเนื้อหาและระยะเวลาแล้ว คัดทอนตอนที่ซ้ำซ้อนกับวิชาภาษาไทยอื่น ๆ ออก เพื่อเพิ่มเติมส่วนที่เป็นแนวใหม่ เช่น การวิจารณ์เชิงจิตวิทยา เป็นต้น

เกี่ยวกับการเตรียมการสอนวิชาวรรณคดีไทย อาจารย์ส่วนใหญ่ร้อยละ ๘๕.๐๐ ได้เตรียมการสอนเป็นอย่างดี อาจารย์ร้อยละ ๒๐.๐๐ เตรียมการสอนเป็นบางครั้ง อาจารย์เพียงส่วนน้อยร้อยละ ๕.๐๐ ไม่ต้องเตรียมการสอนเพราะเคยชินเนื่องจากสอนมานานแล้ว

ในการสอน อาจารย์มีวิธีเรียงลำดับเนื้อหาต่างกัน ดังแสดงไว้ในตารางที่ ๘

ตารางที่ ๔ การจัดลำดับเนื้อหาวิชาในการสอนของอาจารย์

ข้อที่	การจัดลำดับเนื้อหา	จำนวน	ร้อยละ
๑.	สอนเรียงลำดับตามเนื้อเรื่องและบทเรียน	๕	๒๕.๐๐
๒.	สอนเรียงลำดับตามแนะแนวการสอนของหน่วย ศึกษานิเทศก์	๔	๒๐.๐๐
๓.	เลือกสอนตามความต้องการและความสนใจ ของผู้เรียน	๑๐	๕๐.๐๐
๔.	เลือกสอนตามความเหมาะสมกับเหตุการณ์	๔	๔๐.๐๐

๑. ตารางที่ ๔ แสดงให้เห็นว่า อาจารย์ส่วนใหญ่ร้อยละ ๕๐.๐๐ จัดลำดับเนื้อหาการสอนโดยเลือกสอนตามความต้องการและความสนใจของผู้เรียน รองลงมา คือเลือกสอนตามความเหมาะสมกับเหตุการณ์ นอกจากนี้อาจารย์ยังสอนให้เหมาะกับหลัก - ฉันทลักษณ์ที่ระบุอยู่ในการสอนหลักภาษาด้วย และบางอาจารย์ในระยะแรกได้สอนตามหลักสูตรบ้าง และสอนรวบรัดในระยะปลาย เพื่อจะได้สอนทัน

ส่วนการสอนวรรณคดีไทย อาจารย์ได้สอนมุ่งเน้นในค่านต่าง ๆ ซึ่งแสดงไว้ใน ตารางที่ ๕ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๕ สิ่งที่อาจารย์ต้องการเน้นที่สุดในการสอนนิสิตวารรณคดีไทย

ข้อ	สิ่งที่ต้องการ เน้น	จำนวน	ร้อยละ
๑.	ความรู้ความเข้าใจเนื้อเรื่อง	๕	๒๕.๐๐
๒.	ความรู้ความสำคัญและเนื้อเรื่อง	๒	๑๐.๐๐
๓.	ความเพลิดเพลินและซาบซึ้งในสุนทรียรส	๓	๑๕.๐๐
๔.	ให้นักศึกษาเห็นคุณค่าของวรรณคดีไทย	๑๑	๕๕.๐๐
๕.	คำานกวีธรรมจรรยาที่ได้รับจากเรื่อง	๓	๑๕.๐๐
๖.	การนำความรู้ไปใช้	๔	๒๐.๐๐

จากตารางที่ ๕ จะเห็นว่าในการสอนนิสิตวารรณคดีไทย อาจารย์ส่วนใหญ่ ร้อยละ ๕๕.๐๐ ต้องการเน้นให้นักศึกษาเห็นคุณค่าของวรรณคดีไทย และมีเพียงส่วน น้อยที่ต้องการเน้นความรู้ความสำคัญและเนื้อเรื่อง นอกจากนี้ยังต้องการเน้นด้านอื่น ๆ คือ ให้เห็นว่าเป็นสมบัติของชาติ เป็นวัฒนธรรมอย่างหนึ่ง และต้องการเน้นการตีความ และวิเคราะห์วิจารณ์ตัวละครในวรรณกรรมที่เป็นตัวอย่างแก่ชีวิต

สำหรับวิธีสอนส่วนใหญ่ที่อาจารย์ใช้ในการสอนแต่ละชั่วโมงนั้น ได้แสดงไว้ใน ตารางที่ ๑๐

ตารางที่ ๑๐ วิธีสอนส่วนใหญ่ที่อาจารย์ใช้ในการสอนวิชาวรรณคดีไทยแต่ละครั้ง

ข้อที่	วิธีสอนที่ใช้	จำนวน	ร้อยละ
๑.	อธิบายตามหนังสือเรียน	๓	๑๕.๐๐
๒.	ให้นักศึกษาอ่านหรือดอกลำปะพันธ์แล้วตอบ คำถาม	๖	๓๐.๐๐
๓.	ให้นักศึกษาอ่านเป็นการบ้านแล้วเล่าเรื่องย่อหรือ ทำกิจกรรมในชั้นเรียน	๔	๔๐.๐๐
๔.	ให้นักศึกษาอ่านเนื้อเรื่องและทำกิจกรรมในชั้นเรียน	๓	๑๕.๐๐
๕.	อธิบายเนื้อเรื่องแล้วมอบหมายให้นักศึกษาคนควา มารายงาน	๑๕	๗๕.๐๐
๖.	ให้นักศึกษาวิจารณ์ เช่น วิจารณ์ เรื่อง ตัวละคร เป็นต้น	๑๒	๖๐.๐๐

จากตารางที่ ๑๐ จะเห็นว่าในการสอนวิชาวรรณคดี แต่ละครั้ง อาจารย์ส่วนใหญ่ร้อยละ ๗๕.๐๐ สอนโดยอธิบายเนื้อเรื่องแล้วมอบหมายให้นักศึกษาคนควาทำรายงาน รองลงมาคือให้นักศึกษาวิจารณ์ เช่นวิจารณ์เรื่องและตัวละครเป็นต้น มีอาจารย์เพียงส่วนน้อยที่อธิบายตามหนังสือเรียน หรือให้นักศึกษาอ่านเนื้อเรื่อง และทำกิจกรรมในชั้นเรียน

ส่วนการติดตามวิธีสอนใหม่ ๆ หรือศึกษาจากผู้อื่นเพื่อนำมาคิดแปลงในการสอน อาจารย์ส่วนใหญ่ร้อยละ ๔๕.๐๐ ได้ปฏิบัติเป็นบางครั้ง และมีอาจารย์ส่วนน้อยคือร้อยละ ๑๐.๐๐ ที่ปฏิบัติเป็นประจำ นอกจากนี้มีอาจารย์บางคนได้คิดวิธีสอนขึ้นเอง เพื่อให้เหมาะกับนักศึกษาอีกด้วย

ในการสอนอาจารย์ได้จัดกิจกรรมต่าง ๆ ดังแสดงไว้ในตารางที่ ๑๑

ตารางที่ ๑๑ นำหนักเฉลี่ยเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมประกอบการสอนนิสิตวิทยาลัยไทย

ข้อที่	กิจกรรม	\bar{X}	S.D.	แปลความ
๑.	อ่านทำนองเสนาะ	๓.๑๕	๐.๕๘	บางครั้ง
๒.	แสดงละคร แสดงบทบาท	๒.๕๐	๐.๖๘	น้อยครั้ง
๓.	อภิปราย โต้วาทิ แสดงความคิดเห็น	๒.๘๕	๐.๙๕	บางครั้ง
๔.	เชิญวิทยากรมาบรรยาย	๑.๘๕	๐.๙๕	น้อยครั้ง
๕.	จัดนิทรรศการ	๒.๑๐	๐.๙๘	น้อยครั้ง
๖.	ฉายภาพยนตร์ สไลด์ फिल्मสตริป	๑.๘๐	๐.๙๕	ไม่เคยเลย
๗.	แสดงรูปภาพ	๒.๖๕	๐.๙๘	บางครั้ง
๘.	ให้ฟังเพลงหรือ แดนเสียง	๓.๐๘	๐.๘๒	บางครั้ง
๙.	ศึกษาเอกสารสถานที่	๒.๑๐	๐.๙๘	น้อยครั้ง
๑๐.	แบ่งกลุ่มเพื่อทำงาน	๓.๘๕	๐.๖๐	บางครั้ง
๑๑.	เล่นนิทาน เค้าเรื่อง	๒.๘๓	๐.๕๑	บางครั้ง
๑๒.	ประกวดโคลง กลอน ฯลฯ	๒.๒๐	๐.๘๓	น้อยครั้ง
๑๓.	เล่นสีกว้า คอกสร้อย	๒.๓๑	๒.๓๓	น้อยครั้ง
๑๔.	การแข่งขันทายปัญหา	๒.๑๑	๑.๘๐	น้อยครั้ง
๑๕.	การเล่นเกี่ยวกับศัพท์ (Word Games) เช่นต่อศัพท์ ปริศนาอักษรไขว้ ฯลฯ	๒.๘๑	๑.๙๖	น้อยครั้ง
๑๖.	ให้ทำสมุดภาพ	๓.๐๖	๒.๕๗	บางครั้ง
๑๗.	ทำสมุดรวบรวมศัพท์	๒.๕๐	๐.๖๐	น้อยครั้ง
๑๘.	ใหญ่โทรทัศน์	๒.๑๐	๐.๘๑	น้อยครั้ง

จากตารางที่ ๑๑ จะเห็นว่า โดยเฉลี่ยแล้วกิจกรรมประกอบการสอนวิชา
วรรณคดีไทย ที่อาจารย์จัดเพียงบางครั้งได้แก่ แบ่งกลุ่มเพื่อทำงาน อ่านทำนองเสนาะ
ให้ทำสมุดภาพ ให้อ่านบท หรือ แฉกเสียงอภิปราย โต้วาทที่ แสดงความคิดเห็น เล่า
นิทาน เล่าเรื่อง และแสดงรูปภาพ

กิจกรรมที่โดยเฉลี่ย อาจารย์จัดน้อยคือ ให้อ่านรวมรวมศัพท์ การเล่นเกมเกี่ยว
กับศัพท์(word games) แสดงละคร แสดงบทบาท เล่นสีกวา คอกสร้อย ประวาด
โคลง กลอน ฯลฯ การแข่งขันหาปัญหา จัดนิทรรศการ ศึกษาสถานที่ ใหญ่
โทรทัศน์

กิจกรรมที่โดยเฉลี่ยแล้วปรากฏว่าอาจารย์ไม่เคยจัดเลย ได้แก่ การฉายภาพ
ยนตร์ สไลด์ หรือฟิล์มสตริป

อย่างไรก็ดี ไม่มีกิจกรรมใดที่อาจารย์จัดมากครั้ง หรือบ่อยครั้ง

นอกจากกิจกรรมการเรียนการสอนที่อาจารย์จัด ทางวิทยาลัยยังมีกิจกรรม
เพื่อส่งเสริมการเรียนการสอนวรรณคดีไทยอีกด้วย ซึ่งแสดงไว้ในตารางที่ ๑๒

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๑๒ กิจกรรมที่วิทยาลัยจัดขึ้นเพื่อช่วยส่งเสริมการเรียนการสอนวิชา
วรรณคดีไทย

ข้อ	กิจกรรม	จำนวน	ร้อยละ
๑.	ชุมนุมภาษาไทย	๑๓	๖๕.๐๐
๒.	ชุมนุมปาฐกถาและโต้วาที	๖	๓๐.๐๐
๓.	ชุมนุมวรรณศิลป์	๒	๑๐.๐๐
๔.	ชุมนุมดนตรีไทย	๑๔	๗๐.๐๐
๕.	ชุมนุมละครไทย	๔	๒๐.๐๐
๖.	ห้องภาษาไทย	๕	๒๕.๐๐
๗.	ชุมนุมนักอ่าน	๐	๐
๘.	ชุมนุมพุทธศาสนและประเพณี	๓	๑๕.๐๐
๙.	ชุมนุมวัฒนธรรมไทย	๓	๑๕.๐๐

จากตารางที่ ๑๒ แสดงว่า อาจารย์ส่วนใหญ่ร้อยละ ๖๕.๐๐ เห็นว่า กิจกรรมของทางวิทยาลัยที่ช่วยส่งเสริมการเรียนการสอนวิชาวรรณคดีไทย ได้แก่ ชุมนุมดนตรีไทย รองลงมาคือชุมนุมภาษาไทย นอกจากนี้ยังมีอื่น ๆ คือ วิทยาลัยครูบางแห่ง จัดห้องสมุดสำหรับหมวดภาษาไทย มีหนังสือภาษาไทยทั้งในเวลาและนอกเวลาให้บริการ ซึ่งได้รับความสนใจมาก

เกี่ยวกับประโยชน์ของการจัดกิจกรรมประกอบการเรียนการสอนวิชาวรรณคดีไทย อาจารย์ก็ได้ให้ความคิดเห็นต่าง ๆ กันดังได้แสดงไว้ในตารางที่ ๑๓

ตารางที่ ๑๓ ความเห็นของอาจารย์เกี่ยวกับประโยชน์ในการจัดกิจกรรมประกอบ
การเรียนการสอนวิชาวรรณคดีไทย

ข้อที่	ความเห็น	จำนวน	ร้อยละ
๑.	ช่วยให้นักศึกษาสนใจเรียนมากขึ้น	๑๕	๓๕.๐๐
๒.	ช่วยให้นักศึกษาเข้าใจบทเรียนดีขึ้น	๑๓	๒๕.๐๐
๓.	ช่วยให้นักศึกษาได้รับประสบการณ์กว้างขวางขึ้น	๑๕	๓๕.๐๐
๔.	ให้ผลเช่นเดียวกับการไม่จัดกิจกรรม	๑	๕.๐๐
๕.	ช่วยให้ศึกษานำความรู้ไปใช้ประโยชน์ได้ตามสมควร	๑๓	๒๕.๐๐
๖.	ช่วยให้สอนได้เร็วขึ้น	๔	๑๐.๐๐
๗.	ไม่เกิดประโยชน์ใด	๐	๐

จากตารางที่ ๑๓ แสดงว่าอาจารย์ส่วนใหญ่ร้อยละ ๓๕.๐๐ เห็นว่าการจัดกิจกรรมประกอบการเรียนการสอนวิชาวรรณคดีไทย ช่วยทำให้นักศึกษาสนใจเรียนมากขึ้น และช่วยให้นักศึกษาได้รับประสบการณ์กว้างขวางขึ้นมีอาจารย์เพียงส่วนน้อยที่ร้อยละ ๕.๐๐ ที่เห็นว่าการจัดกิจกรรมให้ผลเช่นเดียวกับการไม่จัดกิจกรรม นอกจากนี้อาจารย์ยังมีความคิดเห็นอื่น ๆ คือ การจัดกิจกรรมบางครั้งเกิดประโยชน์แก่นักศึกษาเพียงบางกลุ่มเท่านั้นเอง

การวัดผลภายหลังจากจัดกิจกรรมแล้ว อาจารย์ส่วนใหญ่ร้อยละ ๘๐.๐๐ วัดผลโดยเปิดการอภิปราย รองลงมาร้อยละ ๒๐.๐๐ ให้นักศึกษาเขียนรายงาน อาจารย์ร้อยละ ๑๕.๐๐ ใช้การคาดคะเน มีอาจารย์เพียงส่วนน้อยร้อยละ ๑๐.๐๐ ที่วัดผลด้วยการทดสอบโดยให้ทำข้อสอบหรือแบบฝึกหัด

การจัดกิจกรรมนั้น อาจารย์ได้พบปัญหาต่าง ๆ ดังได้แสดงไว้ในตาราง.

ที่ ๑๔

ตารางที่ ๑๔ ปัญหาที่อาจารย์พบในการจัดกิจกรรมการสอนวิชาวรรณคดีไทย

ข้อที่	ปัญหา	จำนวน	ร้อยละ
๑.	ไม่ทราบว่าจะจัดกิจกรรมอะไรให้เหมาะสมกับ บทเรียน	๐	๐
๒.	วิทยาลัยขาดอุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวก	๑๒	๖๐.๐๐
๓.	ขาดงบประมาณในการใช้จ่าย	๑๓	๖๕.๐๐
๔.	ทำให้เสียเวลาและการสอนดำเนินไปไ้ช้า	๖	๓๐.๐๐
๕.	ไม่ได้รับความร่วมมือจากผู้บังคับบัญชา	๐	๐
๖.	ไม่ได้รับความร่วมมือจากอาจารย์อื่น ๆ	๓	๑๕.๐๐
๗.	กิจกรรมทำให้เสียระเบียบวินัยในชั้นเรียน	๐	๐
๘.	นักศึกษาไม่ค่อยร่วมมือกับกิจกรรม	๔	๒๐.๐๐
๙.	เนื้อหาของแบบเรียนมีมาก จึงไม่มีเวลาจัด กิจกรรม	๗	๓๕.๐๐
๑๐.	ไม่มีปัญหาเพราะไม่ได้จัดกิจกรรม	๐	๐

จากตารางที่ ๑๔ แสดงว่า การจัดกิจกรรมการสอนวิชาวรรณคดีไทย อาจารย์
ส่วนใหญ่ร้อยละ ๖๕.๐๐ พบปัญหาคือ ขาดงบประมาณในการใช้จ่าย รองลงมาพบว่า
วิทยาลัยขาดอุปกรณ์ และเครื่องอำนวยความสะดวก นอกจากนี้อาจารย์ยังมีปัญหาอื่น ๆ
คือ นักศึกษาที่อยู่ในวัยครึ่งเล็กครึ่งผู้ใหญ่ มักไม่สามารถดำเนินกิจกรรมได้ด้วยตนเอง
และต้องการให้อาจารย์คุมอย่างใกล้ชิดตลอดเวลา

คามการใช้อุปกรณ์การสอนวิชาวรรณคดีไทย โดยเฉลี่ยแล้วอาจารย์ใช้
อุปกรณ์การสอนอยู่ในระดับบางครั้ง ค่าเฉลี่ยคือ ๓.๐๐ และค่าส่วนเบี่ยงเบน
มาตรฐาน ๐.๗๕ อาจารย์ได้ใช้อุปกรณ์ชนิดต่าง ๆ มากน้อยเพียงไรนั้น ได้แสดงค่า
เฉลี่ยไว้ในตารางที่ ๑๕

ตารางที่ ๑๕ นำหนักเฉลี่ยเกี่ยวกับการใช้อุปกรณ์การสอนวิชาวรรณคดีไทย

ข้อที่	อุปกรณ์การสอน	\bar{X}	S.D.	แปลความ
๑.	แผนที่ แผนภูมิ	๒.๕๐	๐.๗๖	น้อยครั้ง
๒.	รูปภาพ หรือ สมุดภาพ	๒.๗๕	๐.๖๓	บางบทเรียน
๓.	บัตรคำ	๑.๕๕	๐.๕๕	น้อยครั้ง
๔.	เครื่องเล่นแผ่นเสียง	๒.๕๐	๐.๖๔	บางบทเรียน
๕.	เครื่องบันทึกเสียง	๑.๕๕	๐.๗๕	บางบทเรียน
๖.	ของจริง	๒.๕๐	๐.๗๖	น้อยครั้ง
๗.	ภาพยนตร์	๑.๓๕	๐.๖๕	ไม่เคยเลย
๘.	ภาพนิ่ง สไลด์ फिल्मสตริป	๑.๑๐	๐.๓๐	ไม่เคยเลย
๙.	หุ่นจำลอง	๒.๐๐	๐.๗๕	น้อยครั้ง
๑๐.	หนังสือ เอกสาร	๓.๕๕	๐.๘๘	บางบทเรียน

จากตารางที่ ๑๕ แสดงให้เห็นว่าอุปกรณ์การสอนที่โดยเฉลี่ยแล้ว อาจารย์
ใช้บางบทเรียน คือ หนังสือ เอกสาร เครื่องบันทึกเสียง เครื่องเล่น แผ่นเสียง
และรูปภาพ หรือสมุดภาพ อุปกรณ์ที่โดยเฉลี่ยแล้วอาจารย์ใช้น้อยครั้ง ได้แก่แผนที่
แผนภูมิ ของจริง หุ่นจำลอง และบัตรคำ ส่วนอุปกรณ์ที่ไม่เคยใช้เลย คือภาพยนตร์
ภาพนิ่ง สไลด์ และฟิล์มสตริป

ส่วนความเห็นของอาจารย์ที่มีต่อการใช้อุปกรณ์ประกอบการสอนวิชาวรรณคดี-
ไทย ได้แสดงไว้ในตารางที่ ๑๖

ตารางที่ ๑๖ ความเห็นของอาจารย์ที่มีต่อการใช้อุปกรณ์ประกอบการสอนวิชา-
วรรณคดีไทย

ข้อที่	ความคิดเห็น	จำนวน	ร้อยละ
๑.	สอนไม่ทันตามหลักสูตร	๑	๕.๐๐
๒.	สอนได้เร็วขึ้น	๑๒	๖๐.๐๐
๓.	นักศึกษาสนใจเรียนมากขึ้นและเข้าใจดีขึ้น	๑๖	๘๐.๐๐
๔.	ได้ผลเช่นเดียวกับไม่ใช้อุปกรณ์	๑	๕.๐๐

ตารางที่ ๑๖ แสดงว่า อาจารย์ส่วนใหญ่ร้อยละ ๘๐.๐๐ เห็นว่าการใช้อุปกรณ์ประกอบการสอน ทำให้นักศึกษาสนใจเรียนมากขึ้นและเข้าใจดีขึ้น รองลงมา ร้อยละ ๖๐.๐๐ เห็นว่าการใช้อุปกรณ์การสอนทำให้สอนเร็วขึ้น มีอาจารย์เพียงส่วนน้อยที่เห็นว่า ทำให้สอนไม่ทันตามหลักสูตร และได้ผลเช่นเดียวกับไม่ใช้อุปกรณ์

อาจารย์ใช้อุปกรณ์การสอนมาจากแหล่งต่างๆ กัน ซึ่งได้แสดงไว้ในตาราง

ที่ ๑๗ ดังนี้

ตารางที่ ๑๗ แหล่งที่มาของอุปกรณ์การสอน

ข้อที่	แหล่งที่มา	จำนวน	ร้อยละ
๑.	อุปกรณ์การสอนของวิทยาลัย	๘	๕๐.๐๐
๒.	อุปกรณ์การสอนที่มอบหมายให้นักศึกษาทำ	๑๗	๘๕.๐๐
๓.	อุปกรณ์จากหมวดภาษาไทยของวิทยาลัย	๑๔	๗๐.๐๐
๔.	อุปกรณ์ที่ท่านสร้างเอง	๖	๓๐.๐๐
๕.	อุปกรณ์ที่ท่านจัดหาเอง (เช่น ซอ ยิม ซื่อ คัดแปลง เป็นต้น)	๑๒	๖๐.๐๐

จากตารางที่ ๑๗ แสดงให้เห็นว่า อาจารย์ส่วนใหญ่ร้อยละ ๘๕.๐๐ ใช้
อุปกรณ์การสอนที่ได้จากการมอบหมายให้นักศึกษาทำ รองลงมา ร้อยละ ๗๐.๐๐ ใช้
อุปกรณ์ที่ได้จากหมวดภาษาไทยของวิทยาลัย และมีอาจารย์ส่วนน้อยที่สร้างอุปกรณ์เอง

นอกจากนี้แล้ว อาจารย์ยังมีปัญหาในการใช้อุปกรณ์การสอน ดังได้แสดงไว้
ในตารางที่ ๑๘

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๑๘ ปัญหาของอาจารย์เกี่ยวกับการใช้อุปกรณ์การสอน

ข้อที่	ปัญหา	จำนวน	ร้อยละ
๑.	มีอุปกรณ์ไม่เพียงพอ	๑๒	๖๐.๐๐
๒.	ไม่มีงบประมาณของวิทยาลัยสำหรับซื้ออุปกรณ์	๔	๔๕.๐๐
๓.	ไม่ได้รับการสนับสนุนในการใช้อุปกรณ์	๑	๕.๐๐
๔.	ขาดเครื่องใช้และวัสดุสำหรับทำอุปกรณ์	๖	๓๐.๐๐
๕.	ไม่มีเวลาพอที่จะทำอุปกรณ์	๖	๓๐.๐๐
๖.	ต้องการศึกษาวิธีสร้างอุปกรณ์	๓	๑๕.๐๐
๗.	เสียเวลาในการสอน	๐	๐
๘.	ไม่เห็นประโยชน์ในการใช้อุปกรณ์	๐	๐
๙.	เกรงว่าการสอนโดยใช้อุปกรณ์จะไม่เหมาะสม กับวัยนักศึกษา	๒	๑๐.๐๐
๑๐.	ไม่มีความชำนาญในการใช้อุปกรณ์	๕	๒๕.๐๐

จากตารางที่ ๑๘ จะเห็นว่า ปัญหาในการใช้อุปกรณ์การสอนที่อาจารย์ส่วนใหญ่พบคือมีอุปกรณ์ไม่เพียงพอ รองลงมาพบว่าไม่มีงบประมาณของวิทยาลัยสำหรับซื้ออุปกรณ์ ขาดเครื่องใช้และวัสดุสำหรับทำอุปกรณ์ ไม่มีเวลาพอที่จะทำอุปกรณ์ และไม่มี ความชำนาญในการใช้อุปกรณ์ มีอาจารย์เพียงส่วนน้อยตอบว่าไม่ได้รับการสนับสนุนในการใช้ อุปกรณ์

ด้านการวัดผลการสอนนิสิตวิทยาลัยไทย อาจารย์มีความมุ่งหมายในการวัดผล ดังได้แสดงไว้ในตารางที่ ๑๘

ตารางที่ ๑๔ ความมุ่งหมายของอาจารย์ในการวัดผลการสอนวิชาวรรณคดีไทย

ข้อที่	ความมุ่งหมาย	จำนวน	ร้อยละ
๑.	เพื่อเก็บคะแนนตามระเบียบของวิทยาลัย	๔	๕๕.๐๐
๒.	เพื่อวัดประสิทธิภาพการเรียนของนักศึกษา และการสอนของอาจารย์	๑๖	๘๐.๐๐
๓.	เพื่อให้ทราบว่าการสอนเป็นไปตามวัตถุประสงค์หรือไม่	๑๓	๖๕.๐๐
๔.	เพื่อการเลื่อนชั้นของนักศึกษา	๔	๒๐.๐๐
๕.	เพื่อแบ่งหมู่นักศึกษาตามความสามารถ	๓	๑๕.๐๐
๖.	เพื่อช่วยให้นักศึกษาเกิดประสบการณ์การเรียนรู้	๔	๕๐.๐๐

จากตารางที่ ๑๔ จะเห็นว่าอาจารย์ส่วนใหญ่ร้อยละ ๘๐.๐๐ วัดผลการสอนวิชาวรรณคดีไทย โดยมีความมุ่งหมาย เพื่อวัดประสิทธิภาพการเรียนของนักศึกษา และการสอนของอาจารย์ รองลงมาอาจารย์วัดผลเพื่อให้ทราบว่าผลการสอนเป็นไปตามวัตถุประสงค์หรือไม่ และเพื่อเก็บคะแนนตามระเบียบของวิทยาลัย อาจารย์เพียงส่วนน้อยมีความมุ่งหมายในการวัดผลเพื่อแบ่งหมู่นักศึกษาตามความสามารถ ส่วนความมุ่งหมายอื่น ๆ คือต้องการวัดพัฒนาการในความคิดสร้างสรรค์ และความคิดในการวิจารณ์

ด้านวิธีการวัดผล อาจารย์ส่วนใหญ่ร้อยละ ๕๕.๐๐ วัดผลโดยรวมคะแนนเก็บจากการทำงาน คะแนนทดสอบ และคะแนนสอบไล่ อาจารย์ส่วนน้อยร้อยละ ๒๕.๐๐ เก็บคะแนนตลอดเทอมจากการทำงานของนักศึกษา ส่วนวิธีวัดผลอื่น ๆ คือสอบปากเปล่า เพื่อป้องกันการทุจริต เพราะนักศึกษามาก การคุมสอบข้อเขียนบางครั้งไม่รัดกุมพอ การสอบปากเปล่าเสียเวลามาก แต่ได้ผลเกือบสมบูรณ์

ส่วนเวลาที่อาจารย์จะกำหนดให้มีการทดสอบนั้น ได้แสดงไว้ดังตารางที่ ๒๐

ตารางที่ ๒๐ ระยะเวลาที่อาจารย์กำหนดให้มีการทดสอบวิชาวรรณคดีไทย

ข้อที่	การกำหนด	จำนวน	ร้อยละ
๑.	ทดสอบทุกครั้งที่สอนจบแต่ละชั่วโมง	๐	๐
๒.	เมื่อสอนวรรณคดีแต่ละเรื่องจบ	๖	๓๐.๐๐
๓.	ตามที่วิทยาลัยกำหนดให้	๕	๒๕.๐๐
๔.	เดือนละครั้ง	๐	๐
๕.	ตามระยะเวลาที่กำหนดไว้ในแผนการสอนระยะยาว	๕	๕๕.๐๐
๖.	เมื่อเห็นว่าควรกระตุ้นให้นักศึกษาสนใจทบทวน	๓	๑๕.๐๐

จากตารางที่ ๒๐ จะเห็นว่าอาจารย์ส่วนใหญ่ร้อยละ ๕๕.๐๐ กำหนดการทดสอบวิชาวรรณคดีไทย ตามระยะเวลาที่กำหนดไว้ในแผนการสอนระยะยาว รองลงมาคืออาจารย์ทดสอบเมื่อสอนวรรณคดีแต่ละเรื่องจบ และตามที่วิทยาลัยกำหนดให้ มีอาจารย์บางคนกำหนดการทดสอบ เมื่อมอบหมายให้นักศึกษาไปอ่านหนังสือหรือค้นคว้าประกอบ มีอาจารย์บางคนทดสอบเฉพาะเมื่อเห็นว่าวรรณคดีเรื่องนั้นยาก ส่วนเรื่องใครง่ายก็就不用มีการทดสอบ

ส่วนที่มาของข้อสอบที่อาจารย์ใช้ ได้แสดงไว้ในตารางที่ ๒๑

ตารางที่ ๒๑ แหล่งที่มาของข้อสอบที่ไว้คณวิธีชาวประเทศไทย

ข้อที่	แหล่งที่มา	จำนวน	ร้อยละ
๑.	ข้อสอบที่อาจารย์ผู้สอนสร้างเอง	๑๕	๗๕.๐๐
๒.	ข้อสอบที่หัวหน้าหมวดวิชาเป็นผู้สร้าง	๑	๕.๐๐
๓.	ข้อสอบที่อาจารย์ในหมวดภาษาไทยร่วมกันสร้าง	๑๒	๖๐.๐๐
๔.	ข้อสอบปีก่อน ๆ	๘	๔๐.๐๐
๕.	ข้อสอบมาตรฐาน	๒	๑๐.๐๐

จากตารางที่ ๒๑ แสดงให้เห็นว่า อาจารย์ส่วนใหญ่ร้อยละ ๗๕.๐๐ สร้างข้อสอบเอง รองลงมาใช้ข้อสอบที่อาจารย์ในหมวดภาษาไทยร่วมกันสร้าง มีอาจารย์เพียงส่วนน้อยใช้ข้อสอบมาตรฐาน และข้อสอบที่หัวหน้าหมวดวิชาสร้าง นอกจากนี้อาจารย์บางคนก็บางครั้งจะสร้างข้อสอบเอง และบางครั้งจะใช้ข้อสอบปีก่อน ๆ นอกจากนี้อาจารย์บางคนยังตอบว่าชอบใช้ข้อสอบแบบอัตนัย เพราะให้ผลดีกว่าข้อสอบแบบปรนัย

ในการวิจัยชาวประเทศไทย อาจารย์เห็นว่าสามารถช่วยให้อาจารย์ทราบเกี่ยวกับนักศึกษาในค่านต่าง ๆ ดังได้แสดงไว้ในตารางที่ ๒๒

ตารางที่ ๒๒ ข้อที่การวัดผลวิชาวรรณคดีไทยช่วยให้อาจารย์ทราบเกี่ยวกับนักศึกษา

ข้อที่	ข้อที่ทราบ	จำนวน	ร้อยละ
๑.	ความรู้ความจำความเข้าใจเนื้อเรื่อง	๑๔	๓๐.๐๐
๒.	ความสามารถในการนำความรู้ไปใช้	๑๔	๓๐.๐๐
๓.	ความสามารถในการแก้ปัญหา	๖	๓๐.๐๐
๔.	ความเพลิดเพลินและความซาบซึ้งในรสวรรณคดี	๘	๔๐.๐๐
๕.	ความเข้าใจในมโนทัศน์ (Concept) เกี่ยวกับหลักความประพฤติกวีและศีลธรรมจรรยา	๔	๒๐.๐๐
๖.	คุณสมบัติของความเป็นคนดีในสังคม เช่น มีความซื่อสัตย์ เคารพสิทธิของผู้อื่น	๔	๒๐.๐๐
๗.	การเห็นคุณค่าของวรรณคดี	๑๔	๓๐.๐๐

จากตารางที่ ๒๒ อาจารย์ส่วนใหญ่ร้อยละ ๓๐.๐๐ พบว่าการวัดผลวิชาวรรณคดีไทยช่วยให้อาจารย์ทราบเกี่ยวกับนักศึกษาด้านความรู้ ความจำ ความเข้าใจเนื้อเรื่อง ความสามารถในการนำความรู้ไปใช้ และการเห็นคุณค่าของวรรณคดี อาจารย์เพียงส่วนน้อยตอบว่า ทำให้ทราบความเข้าใจของนักศึกษาในด้านมโนทัศน์ (Concept) เกี่ยวกับหลักความประพฤติกวี และศีลธรรมจรรยา

นอกจากการวัดผลโดยวิธีแบบทดสอบแล้ว อาจารย์ส่วนใหญ่ร้อยละ ๘๐.๐๐ ยังมีวิธีประเมินผล ความเจริญงอกงามของนักศึกษาด้านวรรณคดีไทย โดยการสังเกตจากผลงาน เช่น รายงาน การแต่งคำประพันธ์ เป็นต้น รองลงมาคือร้อยละ ๖๕.๐๐ ประเมินผลจากการวิจารณ์หรือการพูดคุยกับนักศึกษารายวันหรือรายสัปดาห์ร้อยละ ๒๕.๐๐ สังเกตจากกิริยาท่าทางของนักศึกษา นอกจากนี้ยังมีวิธีอื่น ๆ คือ ทราบโดยการจัดกิจกรรมร่วมกันบ่อย ๆ

อย่างไรก็ดี อาจารย์ได้พบปัญหาหลายประการในการวัดผลวิชาวรรณคดีไทย
ดังได้แสดงไว้ในตารางที่ ๒๓

ตารางที่ ๒๓ ปัญหาที่อาจารย์พบในการวัดผลการเรียนการสอนวรรณคดีไทย

ข้อที่	ปัญหา	จำนวน	ร้อยละ
๑.	ขาดความเข้าใจในวิธีสร้างแบบทดสอบที่เหมาะสม	๓	๑๕.๐๐
๒.	ไม่ได้รับการสนับสนุนให้ใช้แบบทดสอบใหม่ ๆ	๑	๕.๐๐
๓.	ไม่แน่ใจว่าแบบทดสอบจะวัดผลได้ถูกต้อง	๘	๔๐.๐๐
๔.	ขาดวัสดุสำหรับสร้างแบบทดสอบ	๔	๒๐.๐๐
๕.	มีปัญหาคานการเงินที่จะทำแบบทดสอบ	๓	๑๕.๐๐
๖.	เวลานี้น้อยจึงไม่สามารถวัดผลได้เต็มที่	๗	๓๕.๐๐
๗.	ไม่สามารถวัดผลได้ทุกคานตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ในหลักสูตร	๑๔	๗๐.๐๐

จากตารางที่ ๒๓ แสดงว่าอาจารย์ส่วนใหญ่ร้อยละ ๗๐.๐๐ พบปัญหาในการวัดผลการเรียนการสอนวรรณคดีไทย คือไม่สามารถวัดผลได้ทุกคานตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ในหลักสูตร รองลงมาคือไม่แน่ใจว่า แบบทดสอบจะวัดผลได้ถูกต้อง ปัญหาที่อาจารย์ส่วนน้อยพบ คือ การไม่ได้รับการสนับสนุนให้ใช้แบบทดสอบใหม่ ๆ

สำหรับคานแบบเรียนวรรณคดีไทย อาจารย์มีความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะทั่วไปของแบบเรียน ดังได้แสดงไว้ในตารางที่ ๒๔

ตารางที่ ๒๔ ความคิดเห็นของอาจารย์เกี่ยวกับลักษณะทั่วไปของแบบเรียนวรรณคดี
ไทยระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นต้น

ข้อที่	ความคิดเห็น	จำนวน	ร้อยละ
๑.	คุณภาพของกระดาษไม่ดี	๒	๑๐.๐๐
๒.	ขนาดรูปเล่มไม่เหมาะสม	๑	๕.๐๐
๓.	ยังมีความผิดพลาดด้านการพิมพ์ ตัวสะกดการันต์	๕	๒๕.๐๐
๔.	มีภาพประกอบน้อยเกินไป	๘	๔๐.๐๐
๕.	ภาพประกอบขาดความประณีตและความสวยงาม	๒	๑๐.๐๐
๖.	ขนาดของภาพเล็กเกินไปและไม่ชัดเจน	๒	๑๐.๐๐
๗.	ขาดถือปะการจกหน้า (lay out) หนังสือ	๒	๑๐.๐๐
๘.	คำอธิบายศัพท์น้อยไป และอธิบายไม่ละเอียดเอื้อยค	๗	๓๕.๐๐
๙.	เหมาะสมดีแล้ว	๓	๑๕.๐๐

ตารางที่ ๒๔ แสดงว่า อาจารย์ส่วนใหญ่ร้อยละ ๔๐.๐๐ เห็นว่าแบบเรียนดังกล่าวมีภาพประกอบน้อยเกินไป รองลงมาเห็นว่ามีความอธิบายศัพท์น้อยเกินไป และอธิบายไม่ละเอียดเอื้อยค อาจารย์เพียงส่วนน้อยเห็นว่าคุณภาพกระดาษไม่ดี ภาพขาดความประณีต ภาพเล็กเกินไป ขาดถือปะการจกหน้าหนังสือ และขนาดรูปเล่มไม่เหมาะสม นอกจากนี้ยังมีความเห็นอื่น ๆ เช่น การเข้าเล่มไม่คงทน หนังสือที่พิมพ์รุ่นเก่ากับรุ่นใหม่มีข้อความบางอย่างไม่ตรงกัน เช่น พ.ศ. และสมัยการแต่ง อนึ่งกิจกรรมท้ายบทบางเรื่องมากเกินไป และยากแก่การปฏิบัติตาม เพราะปฏิบัติยากและไม่มีเวลาพอ

ส่วนความคิดเห็นของอาจารย์ที่มีต่อเนื้อหาในแบบเรียนได้แสดงไว้ในตาราง

ตารางที่ ๒๕ ความคิดเห็นของอาจารย์เกี่ยวกับเนื้อหาที่กำหนดในแบบเรียนวรรณคดี
ไทยระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นต้น

ข้อที่	ความคิดเห็น	จำนวน	ร้อยละ
๑.	เหมาะสมที่จะเป็นพื้นฐานในการศึกษาของนัก- ศึกษาต่อไป	๖	๓๐.๐๐
๒.	มีเนื้อหาสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรและ ความต้องการของสังคมดีแล้ว	๓	๑๕.๐๐
๓.	มีเนื้อหาสอดคล้องกับความต้องการของนักศึกษา	๐	๐
๔.	เนื้อหาให้ความเพลิดเพลินดีแล้ว	๑	๕.๐๐
๕.	ให้ความรู้ด้านต่าง ๆ เช่น ศิลปะ วัฒนธรรม และ ส่งเสริมศีลธรรมจรรยาดีแล้ว	๗	๓๕.๐๐
๖.	มีเนื้อหาบางเรื่องเกินไปควรตัดออก	๑๒	๖๐.๐๐
๗.	มีเนื้อหาที่นักศึกษาไม่ค่อยสนใจ	๖	๓๐.๐๐
๘.	เนื้อหาไม่แต่สิ่งมอมเมาเป็นที่ และไม่มีกา แก่การศึกษา	๐	๐
๙.	เนื้อหาไม่เหมาะสมกับสังคมปัจจุบัน	๖	๓๐.๐๐
๑๐.	มีเนื้อหายากแก่การสอน	๓	๑๕.๐๐

จากตารางที่ ๒๕ จะเห็นว่า อาจารย์ส่วนใหญ่ร้อยละ ๖๐.๐๐ มีความคิดเห็น
เกี่ยวกับเนื้อหาในแบบเรียน ดังกล่าวว่ามีเนื้อหาบางเรื่องเกินไปควรตัดออก รองลง
มาคือเห็นว่าให้ความรู้ด้านต่าง ๆ เช่น ศิลปะ วัฒนธรรม และส่งเสริมศีลธรรมจรรยาดี
แล้ว และปรากฏว่าไม่มีอาจารย์คนใดที่เห็นว่าแบบเรียนมีเนื้อหาสอดคล้องกับความต้องการ
ของนักศึกษาเลย

นอกจากนี้มีความเห็นอื่น ๆ คือ เนื้อหาบางเรื่องล้าสมัย ไม่มีประโยชน์ต่อชีวิตประจำวัน ควรตัดออกหรือเปลี่ยนแปลงเพื่อความเหมาะสม อาจารย์บางคนให้ความเห็นว่าเนื้อหาที่คัดลอกมาเรียนในแบบเรียนนั้นดีแล้ว นักศึกษาจะรู้สึกอย่างไร อยู่ที่ความสามารถของผู้สอนเป็นสำคัญ

ความสนใจของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนวรรณคดีไทย แต่ละเรื่องในแบบเรียนมากน้อยเพียงไรนั้น ได้แสดงทัศนะของอาจารย์ผู้สอนไว้ในตารางที่ ๒๖

ตารางที่ ๒๖ นำหนักเฉลี่ยความสนใจของนักศึกษาที่มีต่อเรื่องต่าง ๆ ในแบบเรียนวรรณคดีไทยตามความเห็นของอาจารย์

ข้อที่	ชื่อเรื่อง	χ ²	S.D.	แปลความ
ภาษาไทย ๑				
๑.	ลักษณะวรรณคดีโดยทั่วไป	๒.๘๐	๐.๖๑	ปานกลาง
๒.	กาพย์เห่เรือ	๓.๖๘	๐.๘๕	มาก
๓.	กาพย์ห่อโคลงประพาสธารทองแดง	๓.๔๕	๐.๕๑	ปานกลาง
๔.	บทพากย์รามเกียรติ์	๓.๓๐	๐.๖๕	ปานกลาง
๕.	นิราศภูเขาทอง	๓.๘๕	๐.๖๗	มาก
ภาษาไทย ๒				
๑.	ฉันทะเลงพาย	๓.๖๐	๐.๖๘	มาก
๒.	สมุทโฆษชาดก	๒.๘๐	๐.๖๘	ปานกลาง
๓.	สร้อยคอตีท้าย	๓.๗๕	๐.๗๑	ปานกลาง
๔.	เรื่องเมืองอุทอง	๒.๓๐	๐.๘๐	น้อย

ตารางที่ ๒๖ นำหนักเฉลี่ยความสนใจของนักศึกษาที่มีต่อเรื่องต่าง ๆ ในแบบเรียน
วรรณคดีไทย ตามความเห็นของอาจารย์ (ต่อ)

ข้อที่	ชื่อเรื่อง	ข.	S.D.	แปลความ
<u>ภาษาไทย ๓</u>				
๑.	จันทร์ปราศ	๒.๙๔	๐.๕๒	ปานกลาง
๒.	ลัทธินิโงะอย่าง	๒.๒๕	๐.๕๘	ปานกลาง
๓.	ละครพูดเรื่องเห็นแกดุก	๓.๓๕	๐.๓๔	ปานกลาง
๔.	พระราชดำรัสตอบในการที่กรรมการราชนาวิ สมาคมนอมเกล้า ฯ ถวายเรือพระร่วง	๒.๘๘	๐.๔๘	ปานกลาง
<u>ภาษาไทย ๔</u>				
๑.	บทละครคำฉันท์เรื่องมัทนะพาธา	๓.๖๐	๐.๕๙	มาก
๒.	ฉันท์ขบถเกียรติชาวนครราชสีมา	๓.๐๐	๐.๓๙	ปานกลาง
๓.	จดหมายราชทูตไทยในสมัยสมเด็จพระนารายณ์ ฯ	๒.๓๕	๐.๕๕	ปานกลาง
๔.	พระราชวิจารณ์ในพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าฯ เรื่องวัดพระเชตุพน	๒.๔๐	๐.๕๙	น้อย
๕.	พระบรมราโชวาทในพระบาทสมเด็จพระจุลจอม- เกล้า ฯ	๓.๒๕	๐.๖๓	ปานกลาง
๖.	ลิลิตสามกรุง	๒.๙๕	๐.๓๕	ปานกลาง
๗.	คณยาเพ็ง	๓.๖๓	๐.๓๖	มาก

ตารางที่ ๒๖ นำหนักเฉลี่ยความสนใจของนักศึกษาที่สอบเรื่องต่างๆ ในแบบเรียน
วรรณคดีไทยตามความเห็นของอาจารย์ (ต่อ)

ข้อที่	ชื่อเรื่อง			แปลความ
<u>ภาษาไทย ๕</u>				
๑.	มหาเวศสันทรชาดกกัมพูชกและกัมพูมาร	๓.๒๕	๐.๙๑	ปานกลาง
๒.	ขุนช้างขุนแผนตอนกำเนิดพลายงาม	๔.๓๓	๐.๙๕	มาก
๓.	อิเหนาตอนเผาเมือง	๓.๒๗	๐.๖๖	ปานกลาง
๔.	ละครแห่งชีวิต	๓.๓๗	๐.๖๘	ปานกลาง

จากตารางที่ ๒๖ จะเห็นว่า โดยเฉลี่ยแล้วอาจารย์ผู้สอนเห็นว่า ในแบบเรียน
วรรณคดีไทยระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นต้น เรื่องที่นักศึกษาน่าสนใจมากที่สุดคือ

ขุนช้างขุนแผนตอน กำเนิดพลายงาม นิราศภูเขาทอง กาพย์เห่เรือ คุณชายพึ่ง
ดิถีตะเองพาย และบทละครคำฉันท์เรื่องมีพระพามา

เรื่องที่อาจารย์เห็นว่านักศึกษาน่าสนใจปานกลางได้แก่ สร้อยคอที่หาบ กาพย์ห่อโคลง
ประพาสธารทองแดง ละครแห่งชีวิต ละครพูดเรื่อง เห็นแก่ลูก อิเหนาตอนเผาเมือง
พระบรมราโชวาทในพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว มหาเวศสันทรชาดกกัมพูชก
และกัมพูมาร ฉันท์ขอเกียรติชวามกรราชสีมา ลิลิตสามกรุง **จับทูลปราศ** สมุทโฆสตราภ
พระราชคำรัสตอบในการที่กรรมการราชนาวิสมาคมจอมเกล้า ฯ ถวายเรือพระร่วง
ลัทธิเอาอย่าง ลักษณะวรรณคดีโดยทั่วไป และจดหมายราชทูตไทยในสมัยสมเด็จพระ
นารายณ์มหาราช

เรื่องที่อาจารย์เห็นว่านักศึกษาสนใจน้อยได้แก่ พระราชวิจารณ์ในพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว เรื่องวัดพระเชตุพน และเรื่องเมืองอุทอง

อันยังไม่ปรากฏว่ามีเรื่องใดที่นักศึกษาสนใจมากที่สุด หรือไม่สนใจเลย

ส่วนวรรณคดีเรื่องที่อาจารย์เห็นว่าควรคัดออกจากแบบเรียน ได้แก่

๑. เรื่องเมืองอุทอง อาจารย์รอยละ ๔๐.๐๐ ให้เหตุผลว่า เรื่องนี้มีเนื้อหาซับซ้อน ยากเกินไป จนนักศึกษาหมดสมาธิที่จะเรียน และเป็นเรื่องที่ไม่ควรอยู่ในหลักสูตรวรรณคดี เพราะมีเรียนในประวัติศาสตร์แล้ว

๒. ลิลิตสามกรุง อาจารย์รอยละ ๒๕.๐๐ ให้เหตุผลว่ามีเนื้อหาซับซ้อน ไม่เหมาะสม ไม่มีประโยชน์ต่อชีวิตปัจจุบัน และเป็นตอนที่อ่านไม่เป็นสาระ

๓. พระราชวิจารณ์ในพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว เรื่องวัดพระเชตุพน อาจารย์รอยละ ๒๕.๐๐ ให้เหตุผลว่าเป็นเรื่องยาก และลึกลับเกินไปสำหรับนักศึกษา เนื้อเรื่องไม่ชวนติดตาม และมีเรียนในประวัติศาสตร์แล้ว

๔. พระราชดำรัสตอบในการที่กรรมการราชนาวิสมาคมมอบเกล้าฯ ถวายเรือพระร่วง อาจารย์รอยละ ๒๐.๐๐ ให้เหตุผลว่าเป็นเรื่องที่ผู้เรียนไม่สนใจ และมองไม่เห็นคุณค่า

๕. คุณชายเพ็ง อาจารย์รอยละ ๑๕.๐๐ ให้ความเห็นว่า เรื่องล้าสมัย ส่วนวนโบราณเกินไป

๖. จดหมายราชทูตไทย อาจารย์รอยละ ๑๐.๐๐ ให้ความเห็นว่า นักศึกษาไม่เห็นคุณค่า

๗. ละครแห่งชาติ อาจารย์รอยละ ๑๐.๐๐ ให้ความเห็นว่าควรคัดออก เพราะเป็นหนังสือนอกเวลา

๘. สร้อยคอที่หาย อาจารย์รอยละ ๕.๐๐ ให้ความเห็นว่า เป็นเรื่องโบราณ

๕. ลัทธิเอาอย่าง อาจารย์สวนน้อยคือรอยละ ๕.๐๐ ให้ความเห็นว่า ควรคัดออก เพราะล้าสมัย

นอกจากนี้แล้ว เพื่อปรับปรุงแบบเรียนวรรณคดีไทยให้ดีขึ้น อาจารย์ได้ให้ ข้อเสนอแนะต่าง ๆ ดังได้แสดงไว้ในตารางที่ ๒๗

ตารางที่ ๒๗ ข้อเสนอแนะของอาจารย์เพื่อปรับปรุงแบบเรียนวรรณคดีไทย ระดับ ประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นต้น

ข้อ ข้อที่	ข้อเสนอแนะ	จำนวน	รอยละ
๑.	ควรใช้กระดาษที่คุณภาพดีขึ้น	๐	๐
๒.	ควรเพิ่มขนาดรูปเล่มให้ใหญ่ขึ้น	๐	๐
๓.	ควรมีภาพประกอบมากขึ้น	๗	๓๕.๐๐
๔.	ควรมีภาพประกอบที่มีรายละเอียดชัดเจน	๕	๒๕.๐๐
๕.	ควรมีศิลปะการจัดหน้า (lay out) และการ จัดรูปเล่มที่ชวนอ่าน	๗	๓๕.๐๐
๖.	เพิ่มคำอธิบายศัพท์และอธิบายความมากขึ้นเพื่อช่วย ในการอ่าน	๑๑	๕๕.๐๐
๗.	ทุกเรื่องในแบบเรียนควรนำมาจากวรรณคดีไทยสมัยเก่า	๐	๐
๘.	ทุกเรื่องในแบบเรียนควรนำมาจากวรรณกรรมปัจจุบัน	๐	๐
๙.	เรื่องในแบบเรียนควรนำมาจากวรรณกรรมปัจจุบันและ วรรณคดีไทยสมัยเก่าในอัตราส่วนเท่ากัน	๖	๓๐.๐๐

จากตารางที่ ๒๗ แสดงให้เห็นว่า อาจารย์ส่วนใหญ่ร้อยละ ๕๕.๐๐ ให้ความข้อเสนอแนะในการปรับปรุงแบบเรียนวรรณคดีไทยว่า ควรเพิ่มคำอธิบายศัพท์ และอธิบายความมากขึ้น เพื่อช่วยในการอ่าน รองลงมาคือควรมีภาพประกอบมากขึ้น และควรมีศิลปะในการจัดหน้าและจัดรูปเล่มที่ชวนอ่านรวมทั้งเนื้อเรื่องควรนำมาจากวรรณกรรมปัจจุบัน และวรรณคดีไทยสมัยเก่าในอัตราส่วนเท่ากัน ส่วนข้อเสนอแนะอื่น ๆ คือควรเขียนเล่มให้คงทนถาวร ควรตัดบางเรื่องออก เลือกเรื่องที่ทันสมัยมาแทนบ้าง ไม่ควรให้เรียนเรื่องที่คัดลอกมา นอกจากนี้ควรระมัดระวังอย่าให้ผิดพลาดคำค้นตัวสะกดหรือการันต์

ส่วนวรรณกรรมปัจจุบัน (ประเภทเรื่องสั้น นวนิยาย สารคดี บทร้อยกรอง และอื่น ๆ) ที่อาจารย์ผู้ตอบแบบสอบถามเสนอให้คัดลอกนำมาเป็นส่วนหนึ่งในแบบเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นต้นได้แก่

๑.	จดหมายจากเมืองไทย	โดย	โบทัน
๒.	ดวงใจ	โดย	ชิม วีระไวทยะ
๓.	ฟ่ายกัน	โดย	ลาวคำหอม
๔.	เขารื้อกานต์	โดย	สุวรรณี สุคนธา
๕.	เรียมมนุษย์	โดย	กฤษณา อโศกสิน
๖.	กรรมเก่า	โดย	คอกไม้สด
๗.	สี่แผ่นดิน	โดย	ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ ปราโมช

มีอาจารย์ผู้ตอบแบบสอบถามร้อยละ ๔๑.๐๐ ไม่ได้ตอบคำถามข้อนี้

วรรณคดีไทยสมัยเก่าหรือวรรณคดีโบราณที่อาจารย์ต้องการเสนอให้เป็นส่วนหนึ่งของแบบเรียนวรรณคดีไทยชั้นประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นต้น คือ

๑. เล่าเรื่องไตรภูมิพระร่วง
๒. เงาะป่า
๓. กนกนคร
๔. ลิลิตนิทราชาคริต
๕. มัทนะพาธา ฉบับสมบูรณ์
๖. สุภาษิตพระร่วง

มีอาจารย์ผู้ตอบแบบสอบถามร้อยละ ๖๐.๐๐ ไม่ได้ตอบคำถามข้อนี้

นอกจากนี้แล้ว ในการสอนนิสิตชาวไทย ระดับประกาศนียบัตรวิชาการ-
ศึกษาศาสตร์นั้น อาจารย์ผู้สอนยังต้องการสิ่งต่าง ๆ หลายประการดังได้แสดงไว้ใน
ตารางที่ ๒๘

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๒๘ นำหนักเฉลี่ยความต้องการของอาจารย์ที่มีต่อคณาต่าง ๆ

ข้อ	ด้านที่ต้องการ	\bar{X}	S.D.	แปลความ
๑.	ความรู้ด้านเนื้อหาวรรณคดี	๓.๓๒	๐.๓๓	มาก
๒.	ความรู้ด้านวิธีสอน	๔.๐๕	๐.๔๔	มาก
๓.	ความรู้ด้านการจัดกิจกรรมการสอน	๓.๙๐	๐.๘๖	มาก
๔.	ความรู้ด้านวิธีใช้ วิธีทำ และแหล่ง อุปกรณ์การสอน	๓.๙๐	๐.๕๒	มาก
๕.	ความรู้ด้านการวัดผลการศึกษา	๓.๕๐	๐.๘๒	ปานกลาง
๖.	การสนับสนุนจากผู้บริหาร	๓.๕๐	๐.๙๐	ปานกลาง
๗.	ความรู้เกี่ยวกับแหล่งหนังสือคนควา	๔.๐๕	๐.๘๘	มาก
๘.	ใ้ห้องสมุดมีหนังสือเกี่ยวกับวรรณคดีมากขึ้น	๔.๐๐	๐.๙๒	มาก
๙.	ความช่วยเหลือจากอาจารย์อื่น ๆ เช่น อาจารย์ บรรณาธิการ อาจารย์ บุคลากร	๓.๓๕	๐.๔๘	ปานกลาง

จากตารางที่ ๒๘ แสดงว่า โดยเฉลี่ยแล้วอาจารย์ผู้สอนวรรณคดีไทย ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาระดับต้น ต้องการมาก ในความรู้ด้านวิธีสอน ความรู้เกี่ยวกับแหล่งหนังสือคนควา ใ้ห้องสมุดมีหนังสือเกี่ยวกับวรรณคดีมากขึ้น ต้องการความรู้ด้านเนื้อหาวรรณคดี ความรู้ด้านการจัดกิจกรรมการสอน ความรู้ด้านวิธีใช้ วิธีทำและแหล่งอุปกรณ์การสอน

ส่วนสิ่งที่โดยเฉลี่ยแล้วอาจารย์ต้องการในระดับปานกลาง ได้แก่ ความรู้ด้านการวัดผลการศึกษา การสนับสนุนจากผู้บริหาร รวมทั้งความช่วยเหลือจากอาจารย์บรรณาธิการ และอาจารย์บุคลากรอื่น ๆ

นอกจากนี้ เพื่อจัดการเรียนการสอนวิชาวรรณคดีไทยระดับประกาศนียบัตรวิชา การศึกษาระดับต้น ให้มีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น อาจารย์เห็นสมควรว่าควรมีการปรับปรุงในด้าน ต่าง ๆ ดังได้แสดงไว้ในตารางที่ ๒๔

ตารางที่ ๒๔ นำหนักเฉลี่ยเกี่ยวกับสิ่งที่อาจารย์ให้ปรับปรุง เพื่อจัดการเรียนการสอน วิชาวรรณคดีไทยระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นต้น ให้มีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น

ข้อที่	สิ่งที่ต้องการให้ปรับปรุง	\bar{x}	S.D.	แปลความ
๑.	เทคนิคการสอน	๔.๕๕	๐.๓๑	มาก
๒.	บุคลิกภาพของอาจารย์	๓.๘๔	๐.๘๓	มาก
๓.	แบบเรียนวรรณคดีไทย	๓.๕๐	๐.๖๔	มาก
๔.	หลักสูตรวิชาวรรณคดีไทย	๓.๘๐	๐.๘๔	มาก
๕.	คะแนนและวิธีวัดผล	๓.๕๐	๐.๓๖	ปานกลาง
๖.	การจัดกิจกรรมการสอน	๓.๖๑	๐.๖๔	มาก
๗.	การบริการค่านวัสดุอุปกรณ์ของวิทยาลัย	๓.๗๐	๐.๓๓	มาก
๘.	ทัศนคติของนักศึกษา	๓.๕๕	๐.๘๒	มาก

จากตารางที่ ๒๔ เห็นได้ว่า เพื่อจัดการเรียนการสอนวิชาวรรณคดีไทยระดับ ประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นต้น ให้มีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น โดยเฉลี่ยแล้วอาจารย์ ต้องการให้ปรับปรุงอย่างมากในด้านเทคนิคการสอน ทัศนคติของนักศึกษา แบบเรียนวรรณ- คดีไทย บุคลิกภาพของอาจารย์ หลักสูตรวิชาวรรณคดีไทย การบริการค่านวัสดุอุปกรณ์ของ วิทยาลัย รวมทั้งการจัดกิจกรรมการสอน และอาจารย์ต้องการให้ปรับปรุงเพียงปานกลาง ในด้านคะแนนและวิธีวัดผล

นอกจากที่กล่าวแล้วอาจารย์ผู้ตอบแบบสอบถามยังได้ให้ข้อเสนอแนะอื่น ๆ เพื่อปรับปรุงการเรียนการสอนนิสิตชาวไทย โดยสรุปดังนี้

๑. อาจารย์ผู้สอนนิสิตชาวไทยควรเป็นผู้ทันสมัยและสนใจความรู้ทุกด้าน อย่างทันต่อเหตุการณ์
 ๒. อาจารย์ผู้สอนนิสิตชาวไทย ควรเป็นคนที่กว้างยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น และมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี
 ๓. อาจารย์ผู้สอนนิสิตชาวไทย ควรพยายามอ่านนิสิตชาวไทยฉบับสมบูรณ์ทุกเล่ม
 ๔. การสอนนิสิตชาวไทย จะให้นักศึกษาเห็นคุณค่า อาจารย์ต้องสอนเอง และชี้ให้เห็นจุดดี ซึ่งตามเวลาที่กำหนดให้เรียนใน ๑ เทอม ไม่เพียงพอจึงต้องให้นักศึกษาศึกษาเองบ้าง แต่นักศึกษาไม่ยอมศึกษาเพราะเห็นว่า ไม่น่าสนใจในทัศนะของตน ดังนั้นจึงควรเพิ่มเวลาเรียนให้มากขึ้นด้วย
 ๕. การสอนไม่ควรเน้นความจำ แต่ควรเน้นความสามารถในการตีความ การรู้จักคนควาในวงกว้าง และการพิจารณาให้รูว่าสิ่งใดมีประโยชน์ เลื่อนนำไปปฏิบัติได้
 ๖. การสอน อาจารย์ควรใช้อุปกรณ์การสอน และจัดกิจกรรมการสอนให้มากขึ้นกว่าที่ดำเนินอยู่ในขณะนี้
- ผลการวิเคราะห์คำตอบของนักศึกษา

การวิจัยนี้ นอกจากจะรวบรวมข้อมูลโดยออกแบบสอบถามอาจารย์ผู้สอนนิสิตชาวไทยระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับต้นแล้ว ยังได้ออกแบบสอบถามนิสิตภาพที่นียบัตรวิชาการศึกษาระดับต้น จากวิทยาลัยครู ๖ แห่ง ในกรุงเทพมหานครจำนวน ๓๕๐ ชุด ได้รับแบบสอบถามคืน ๓๖๐ ชุด คิดเป็นร้อยละ ๙๔.๓๔ ผลการวิเคราะห์คำตอบมีดังต่อไปนี้

นักศึกษาคูตอบแบบสอบถามทั้งสิ้น ๓๖๐ คน เป็นหญิง ๒๓๐ คน คิดเป็นร้อยละ ๗๕.๐๐ เป็นชาย ๕๐ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๕.๐๐ อายุต่ำสุด ๑๖ ปี อายุ สูงสุด ๒๒ ปี อายุเฉลี่ย ๑๘.๒๔ ปี ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานคือ ๑.๑๓ ปี

วิชาในหมวดภาษาไทย คือ วรรณคดี หลักภาษา และการใช้ภาษา พบว่านักศึกษาร้อยละ ๕๕.๐๐ ชอบเรียนวรรณคดีมากที่สุด รองลงมา นักศึกษาจำนวน ๓๘ คน หรือร้อยละ ๑๐.๕๕ ชอบเรียนหลักภาษามากที่สุด นักศึกษาจำนวนน้อยที่สุดคือ ๓๒ คน หรือร้อยละ ๘.๘๘ ชอบเรียนการใช้ภาษามากที่สุด

นักศึกษามีทัศนคติต่อ วิชาวรรณคดีไทยต่าง ๆ กัน ดังแสดงไว้ในตารางที่ ๓๐

ตารางที่ ๓๐ ทัศนคติของนักศึกษาที่มีต่อวิชาวรรณคดีไทย

ข้อที่	ทัศนคติ	จำนวน	ร้อยละ
๑.	วรรณคดีไทยเป็นสมบัติของชาติควรช่วยกันรักษาไว้	๒๕๐	๖๖.๖๖
๒.	เป็นวิชาที่น่าศึกษา และให้ประโยชน์หลายด้าน เช่น คติ ความไพเราะ เป็นต้น	๒๖๔	๗๓.๓๓
๓.	เป็นวิชาที่เรียนได้สนุก เพลิดเพลิน	๒๑๑	๕๘.๖๑
๔.	วรรณคดีรับใช้สังคม เพราะก่อให้เกิดความคิด ความเข้าใจ และกล่อมเกล่าจิตใจ	๑๕๖	๔๓.๓๓
๕.	มีประโยชน์ต่อชีวิตประจำวัน	๘๖	๒๓.๘๘
๖.	ให้ความรู้เกี่ยวกับศิลปะวัฒนธรรม ประวัติศาสตร์ เป็นต้น	๒๖๐	๗๒.๒๒
๗.	มีเนื้อหาเหลวไหล ไร้สาระ	๘	๒.๕๐

ตารางที่ ๓๐ ทักษะคตินักศึกษาที่มีต่อวิชาวรรณคดีไทย (ต่อ)

ข้อที่	ทักษะคติ	จำนวน	ร้อยละ
๔.	เป็นวิชาที่เรียนยาก เข้าใจยาก และต้องท่องจำมาก	๓๖	๑๐.๐๐
๕.	เนื้อหาของวรรณคดีนั้นล้าสมัย ควรให้เรียนเรื่องสมัยใหม่	๔๓	๑๑.๕๕
๑๐.	วรรณคดีไทยไม่มีคุณค่าเลย ควรเผาทิ้ง	๔	๑.๑๑

จากตารางที่ ๓๐ แสดงว่านักศึกษาส่วนใหญ่ร้อยละ ๙๓.๓๓ เห็นว่าวิชาวรรณคดีไทยเป็นวิชาที่น่าศึกษา และให้ประโยชน์หลายด้าน เช่น คติ ความไพเราะ ร่องลงมาเห็นว่า เป็นวิชาที่ให้ความรู้เกี่ยวกับศิลปะ วัฒนธรรม ประวัติศาสตร์ และเป็นสมบัติของชาติ ควรช่วยกันรักษาไว้ มีนักศึกษาเพียงส่วนน้อย ที่เห็นว่ามีเนื้อหาเหลวไหลไร้สาระ หรือไม่มีคุณค่าควรเผาทิ้ง

นอกจากนี้นักศึกษามีทัศนะอื่น ๆ อีก ดังสรุปได้คือ

๑. เป็นวิชาที่มีประโยชน์ถ้ารู้จักนำไปตีคแปลลงใช้ในชีวิตประจำวัน และยังให้ความเพลิดเพลิน ความซาบซึ้งและผ่อนคลายความตึงเครียดได้ ซึ่งนักศึกษาจะได้สิ่งดังกล่าวหรือไม่ หรือจะชอบและไม่ชอบวิชานี้ขึ้นอยู่กับการสอนของอาจารย์ อาจารย์ที่สอนดี ทำให้วิชานี้น่าเรียน และไม่ชวนง่วง

๒. เป็นวิชาที่ทำให้ทราบเรื่องราวเก่า ๆ ทำให้ได้ความรู้ คติ และข้อคิดที่สามารถนำมาเปรียบเทียบให้เห็นความแตกต่างระหว่างสังคมเก่าและปัจจุบัน

- ๓. เป็นฉันทิของชาติที่บรรพบุรุษสร้างและรักษาไว้ วรรณคดีไทยแสดงเอกลักษณ์ของชาติ กล่อมใจเยาวชนก่อให้เกิดชาตินิยม ถ้าเข้าใจหมายถึงทำลายชาติ
- ๔. เนื้อเรื่องบางเรื่องน่าศึกษา บางเรื่องไร้สาระ บางเรื่องลำสมัย ควรเปลี่ยนแปลงเป็นเรื่องสมัยใหม่บ้าง และเลือกเรื่องที่มีคุณค่าจริง ๆ
- ๕. เรื่องในวรรณคดีส่วนใหญ่เป็นเรื่องจักรๆ วงศ์ๆ รัชชัฏกัณนาควรเปลี่ยนแปลงเป็นเรื่องที่เป็นวรรณกรรมเพื่อมวลชน รัชชัฏกัณนา

นักศึกษาส่วนใหญ่จำนวน ๒๗๗ คน หรือร้อยละ ๗๖.๕๐ ชอบเรียนวรรณคดีไทย นักศึกษาจำนวน ๕๖ คน หรือร้อยละ ๑๕.๕๖ รู้สึกเฉยๆ ต่อวรรณคดีไทย และมีนักศึกษาคส่วนน้อย คือจำนวน ๒๗ คน หรือร้อยละ ๗.๕๐ ไม่ชอบเรียนวรรณคดีไทย

สาเหตุที่ทำให้ให้นักศึกษาชอบเรียนวิชาวรรณคดีไทยนั้น ได้แสดงไว้ในตาราง

ที่ ๓๑

ตารางที่ ๓๑ สาเหตุที่ให้นักศึกษาชอบเรียนวิชาวรรณคดีไทย

ชนิดที่	สาเหตุ	จำนวน	ร้อยละ
๑.	อาจารย์มีวิสัยทัศน์ดี	๒๐๐	๕๕.๕๖
๒.	ชอบเรียนภาษาไทยและวรรณคดีเป็นส่วนหนึ่งวิชาภาษาไทย	๕๗	๑๕.๘๓
๓.	ได้รับความสนุกเพลิดเพลินจากเนื้อเรื่อง	๑๒๘	๓๕.๕๕
๔.	ได้รับรหัสไ้เพราะจากการไขถ้อยคำการประพันธ์	๒๓๖	๖๕.๕๕
๕.	มักได้คะแนนดีจากวิชานี้	๕๓	๑๔.๗๒
๖.	ชอบอ่านหนังสือ	๘๕	๒๓.๖๑

ตารางที่ ๓๑ สาเหตุที่ทำให้นักศึกษาชอบเรียนวิชาวรรณคดีไทย (ต่อ)

ข้อที่	สาเหตุ	จำนวน	ร้อยละ
๓.	โคคศิธรรมและข้อคิดเพื่อใช้ในชีวิตประจำวัน	๑๓๐	๕๓.๒๒
๔.	ให้ความรู้ ความคิดเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ เช่น กิลปะวัฒนธรรม ประวัติศาสตร์ ความเป็นอยู่ของ คนสมัยเก่า เป็นต้น	๒๖๑	๓๒.๕๐

จากตารางที่ ๓๑ จะเห็นว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ร้อยละ ๓๒.๕๐ ชอบเรียนวิชาวรรณคดีไทย เพราะวรรณคดีให้ความรู้ ความคิด เกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ เช่น กิลปะวัฒนธรรม ประวัติศาสตร์ ความเป็นอยู่ของ คนสมัยเก่า ร่องลงมาชอบเรียนเพราะได้ รับรสไพเราะจากการไหล่อกค่าการประพันธ์ โคคศิธรรมและข้อคิดเพื่อใช้ในชีวิตประจำวัน และอาจารย์มีวิธีสอนดี มีนักศึกษาส่วนน้อยที่ให้ เหตุผลว่าชอบเรียนวรรณคดีเพราะ โคคะแนนดีจากวิชาอื่น นอกจากนี้มีสาเหตุอื่น ๆ สรุปได้ดังนี้

๑. ชอบเกี่ยวกับค่าประพันธ์ร่อยกรอง วรรณคดีทำให้โครุจักค่าประพันธ์ ชนิดต่าง ๆ ที่ไพเราะ ใช้เป็นแบบอย่างการแต่งค่าประพันธ์โค และกระตุ้นใจให้อยาก หัดประพันธ์บทต่าง ๆ

๒. วรรณคดีไทยบางเรื่องให้ความสนุกสนาน ผอนคลายอารมณ์ และมี คุณค่าหลายคาน

๓. วรรณคดีไทย เป็นสมบัติของชาติไทย เราคคนไทยมีหน้าที่ศึกษาคุณค่า เล่าเรียน

๔. เป็นวิชาที่เรียนโคงยากกว่าวิชาอื่น ๆ

นอกจากนี้ยังมีสาเหตุบางประการที่ทำให้นักศึกษาไม่ชอบเรียนวิชาวรรณคดีไทย
ดังแสดงไว้ในตารางที่ ๓๒

ตารางที่ ๓๒ สาเหตุที่ทำให้นักศึกษาไม่ชอบเรียนวรรณคดีไทย

ข้อที่	สาเหตุ	จำนวน	ร้อยละ
๑.	อาจารย์มีวิธีสอนไม่ดี น่าเบื่อ	๑๔๔	๕๐.๐๐
๒.	เนื้อเรื่องในแบบเรียนล้าสมัยไม่น่าสนใจ	๔๗	๑๓.๐๕
๓.	มีศัพท์มากและยาก	๑๔๑	๓๙.๑๖
๔.	ไม่ชอบเรียนภาษาไทย	๒๒	๖.๑๖
๕.	เป็นวิชาที่ไม่ได้ประโยชน์ทางด้านศีลธรรม	๔	๑.๑๑
๖.	เป็นวิชาที่ไม่ได้ประโยชน์ด้านอาชีพการ	๓	๐.๘๓
๗.	เป็นวิชาที่ไม่ได้ประโยชน์ด้านการปกครองระบอบ ประชาธิปไตย	๑๒	๓.๓๓
๘.	เป็นวิชาที่ท่องท่องจำมากกว่าอาศัยความเข้าใจ	๑๑๓	๓๑.๓๘

จากตารางที่ ๓๒ นักศึกษาส่วนใหญ่ร้อยละ ๕๐.๐๐ เห็นว่าสาเหตุที่ทำให้ไม่
ชอบเรียนวรรณคดีไทย เพราะอาจารย์มีวิธีสอนไม่ดี น่าเบื่อ รองลงมาตามลำดับคือ
ศัพท์มาก และ ยาก เป็นวิชาที่ท่องท่องจำมากกว่าอาศัยความเข้าใจ มีนักศึกษาเพียง
จำนวนน้อยมาก ไม่ชอบเรียนวรรณคดีไทยเพราะเห็นว่าเป็นวิชาที่ไม่ได้ประโยชน์ด้านศีล-
ธรรมและอาชีพการ นอกจากนี้มีสาเหตุอื่น ๆ คือ

๑. เกิดทัศนคติไม่ดีต่ออาจารย์ผู้สอน เพราะชอบพูดว่ากล่าว จู้จู้เกินเหตุ
ไม่ยอมรับทั้งความคิดเห็นของนักศึกษา ไม่ให้โอกาสนักศึกษาแสดงความคิดเห็นอย่างอิสระ

อาจารย์มีวิธีสอนไม่สนุก ไม่ค่อยมีอุปกรณ์ บางอาจารย์สอนไม่จบเรื่อง ทำให้ทราบน้อย เนื้อหาไม่ละเอียดจึงไม่เข้าใจ ไม่ซาบซึ้ง และอาจารย์ไม่มีการจูงใจความสนใจใฝ่อยากเรียน

๒. การสอนส่วนมากเน้นการท่องจำ ท่องอาชยาน และอื่น ๆ เพื่อใช้ในการสอบ การเรียนวรรณคดีจึงเลืกรสไปมาก

๓. เนื้อหาวรรณคดีบางเรื่อง สั้นช่อน เข้าใจยาก มีภาษาอื่นมากกว่าคำไทย ไม่เกิดประโยชน์ต่อชีวิตประจำวัน นอกจากที่กล่าวแล้ว ยังมีนักศึกษาบางคนตอบว่าไม่ชอบเรียนวรรณคดีไทยเพราะโคละแนนน้อย มีเนื้อหาที่ไม่เป็นความจริงซึ่งไม่ควรให้เยาวชนรับรู้และเห็นวาวรรณคดีไทย รับใช้เฉพาะชนชั้นเจ้านาย

นักศึกษามีทัศนคติต่ออาจารย์ผู้สอนวิชาวรรณคดีไทยของตนในค่านต่าง ๆ กัน ซึ่งแสดงไว้ในตารางที่ ๓๓

ตารางที่ ๓๓ ทัศนคติของนักศึกษาที่มีต่ออาจารย์ผู้สอนวิชาวรรณคดีไทยของตน

ข้อที่	ทัศนคติของนักศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
๑.	มีความรู้สึก	๒๐๓	๕๖.๓๘
๒.	มีวิธีสอนดี	๒๑๓	๕๘.๑๖
๓.	มีบุคลิกลักษณะดีและน่าเคารพ	๑๘๘	๕๕.๒๗
๔.	มีความเข้าใจนักศึกษาดี	๑๗๕	๕๖.๖๖
๕.	มีอายุมากเกินไป	๖	๑.๖๖
๖.	มีวิธีการสอนไม่น่าสนใจ	๕๑	๑๑.๓๘
๗.	มีความรู้ไม่มากพอ	๘	๒.๕๐
๘.	มีบุคลิกลักษณะไม่ดี และไม่น่าเคารพ	๑๒	๓.๓๓

จากตารางที่ ๓๓ จะเห็นว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ร้อยละ ๕๘.๑๖ เห็นว่าอาจารย์
 วิชาวรรณคดีไทยของตน มีวิธีสอนที่ รองลงมาคือมีความรู้ดี มีบุคลิกลักษณะที่น่าเคารพ
 มีเพียงส่วนน้อยที่เห็นว่าอาจารย์มีอายุมากเกินไป และมีความรู้ไม่มากพอ ส่วนความเห็น
 อื่น ๆ คือนักศึกษาเห็นว่าอาจารย์บางท่านมีศิลปะในการสอน มีอารมณ์ขัน แทรกเรื่อง
 ที่น่าสนใจ ทำให้ชวนติดตามเรื่องราว ให้ความเป็นกันเองดี และให้โอกาสซักถามไต่
 อาจารย์มีน้ำเสียงด่าฟัง เสียงดังชัดเจน มีการแสดงท่าทางประกอบการพูดทำให้ไม่น่า
 เบื่อ อาจารย์บางท่านบุคลิกดี เข้าใจผู้เรียนดี แต่เรื่องที่สอนน่าเบื่อ จึงไม่ชวนเรียน
 อาจารย์บางท่านสอนโดยไม่มีอารมณ์ขัน ความรู้ไม่ลึกซึ้งพอ ทำให้ตอบปัญหาผู้เรียนไม่
 ได้ บางท่านเอาแต่ใจตน จำกัดความคิดของผู้เรียนให้อยู่ในกรอบ นอกจากนี้นักศึกษา
 บางคนให้ความเห็นว่าการศึกษาที่อาจารย์มีอายุมากไม่เป็นปัญหาเลย ถ้าอาจารย์ชาวต่าง
 วรรณะดี พอที่จะถ่ายทอดและแลกเปลี่ยนความรู้สึคนักศึกษากับผู้เรียนได้

นอกจากนี้นักศึกษายังได้ตอบให้ทราบถึงลักษณะของอาจารย์วรรณคดีไทยข้อที่ตน
 ชอบมากที่สุด ดังได้แสดงไว้ในตารางที่ ๓๔

ตารางที่ ๓๔ ลักษณะของอาจารย์วรรณคดีไทย ข้อที่นักศึกษารอบมากที่สุด

ข้อที่	ลักษณะของอาจารย์	จำนวน	ร้อยละ
๑.	มีวิธีสอนดี	๒๗๒	๕๕.๕๕
๒.	มีอารมณ์ขัน	๒๔๔	๕๐.๒๗
๓.	มีความเป็นประชาธิปไตย	๒๐๖	๔๑.๒๒
๔.	มีระเบียบวินัย เอาใจใส่และกวาดขันนักศึกษา	๑๒๔	๒๔.๕๕
๕.	มีความรู้ดี	๒๑๕	๔๕.๗๒
๖.	เป็นกันเองกับนักศึกษา	๒๖๔	๕๓.๓๓
๗.	เขียนตำราเกี่ยวกับวรรณคดีไทย	๕	๑.๐๔

จากตารางที่ ๓๔ แสดงให้เห็นว่า ลักษณะของอาจารย์ที่นักศึกษาส่วนใหญ่
 ร้อยละ ๘๐.๒๗ ชอบมากที่สุดคือความมีอารมณ์ขัน รองลงมาคือวิธีสอนดี เป็นกันเอง
 กับนักศึกษา มีนักศึกษาร้อยที่น้อยที่สุดคือร้อยละ ๑.๓๘ ที่ชอบอาจารย์ที่เขียนตำราเกี่ยว
 กับวรรณคดีไทยมากที่สุด นอกจากนี้ศึกษายังชอบลักษณะอื่น ๆ ของอาจารย์อีกได้แก่
 การที่อาจารย์มีความเข้าใจนักศึกษาดี มีความเอาใจใส่นักศึกษาแต่ไม่เข้มงวดเกินขอบ-
 เขต อาจารย์ที่มีคำพูดและท่าทางอธิบายประกอบการสอนดี มีเสียงดัง ฟังได้ทั่วถึงทั้ง
 ชั้นเรียน และมีความตรงต่อเวลา ทั้งไม่มีอารมณ์ค้างหรือเคร่งขมึนจนเกินไป เปิด
 โอกาสให้นักศึกษาแสดงความคิดเห็น ขอมริบฟังความคิดเห็นใหม่ ๆ โดยไม่จมอยู่กับความคิด
 เก่า ๆ และสามารถแสดงความคิดเห็นสอแครงขณะสอนได้ดี ตลอดจนสามารถวิจารณ์
 วรรณคดีได้หลายแง่มุม

ตารางที่ ๓๕ ลักษณะของอาจารย์วรรณคดีไทย ข้อที่นักศึกษาไม่ชอบที่สุด

ข้อที่	ลักษณะของอาจารย์	จำนวน	ร้อยละ
๑.	มีอายุมาก	๓๘	๑๐.๕๕
๒.	บุคลิกภาพไม่ดี แต่งกายล้าสมัย	๖๕	๑๘.๐๕
๓.	มีวิธีสอนไม่ดี น่าเบื่อ	๒๙๕	๘๑.๕๕
๔.	ไม่มีความเป็นประชาธิปไตย	๑๙๖	๕๔.๘๘
๕.	มีความรู้ไม่มากพอ	๑๕๑	๔๑.๕๕
๖.	ไม่มีอารมณ์ขัน	๒๕๐	๖๘.๕๕

จากตารางที่ ๓๕ จะเห็นว่า ลักษณะของอาจารย์ข้อที่นักศึกษาส่วนใหญ่ร้อยละ
 ๘๑.๕๕ ไม่ชอบที่สุด คือการที่อาจารย์มีวิธีสอนไม่ดี น่าเบื่อ รองลงมาคือ ไม่มีอารมณ์-
 ขัน ไม่มีความเป็นประชาธิปไตย มีความรู้ไม่มากพอ นอกจากนี้มีลักษณะอื่น ๆ อีก คือ

ไม่มีความเป็นกันเองกับนักศึกษา ไม่คำนึงถึงความรู้สึกของนักเรียน เอาแต่อารมณ์ตน
 ซึ่บ มีอารมณ์คง ชอบคุยเรื่องส่วนตัว เจาระเบียบเกินไป หรือให้อิสระเกินไปไม่มี
 ระเบียบวินัย ไม่ตรงต่อเวลา เช่นเขาสอนซาและสอนเกินเวลา ไม่ยุติธรรม และขณะ
 ที่สอนชอบพูดนอกเรื่องมากไป รวมทั้งสอนโดยคิดเพียงว่าทำตามหน้าที่ ไม่มีความจริงใจ
 ต่อการสอนและต่อผู้เรียน เพราะมิไครักภาษาไทย แต่จำใจสอน ไม่เปิดโอกาสให้
 แสดงความคิดเห็น ตลอดจนชอบพูดหับถมนักศึกษาที่ตอบคำถามผิด ซึ่งทำให้เกิดความ
 อับอาย และทำให้ไม่กล้าซักถาม

นอกจากนี้แล้ว ในการเรียนวรรณคดีไทย นักศึกษาได้รับสิ่งต่าง ๆ จากการ
 เรียนดังได้แสดงไว้ในตารางที่ ๓๖

ตารางที่ ๓๖ นำหนักเฉลี่ยเกี่ยวกับสิ่งที่นักศึกษาได้รับจากการเรียนวรรณคดีไทย

ข้อที่	สิ่งที่ได้รับ	\bar{X}	S.D.	แปลความ
๑.	ความเพลิดเพลินจากการอ่านวรรณคดี	๓.๖๗	๐.๗๔	มาก
๒.	ความไพเราะและความซาบซึ้ง	๓.๔๖	๐.๗๖	ปานกลาง
๓.	ความรู้ความต่าง ๆ เช่นประวัติผู้แต่ง ภาษา วัฒนธรรม ประวัติศาสตร์ คติ ชาวบ้าน เป็นต้น	๓.๗๖	๐.๔๒	มาก
๔.	ได้สังเกตความรู้สึกนึกคิด การเลือกเฟ้น ถ้อยคำ การเปรียบเทียบและการสร้าง อารมณ์สะเทือนใจของกวี	๓.๓๒	๐.๙๖	ปานกลาง
๕.	ได้ฝึกความคิดและวิจารณ์วรรณคดี	๒.๙๕	๐.๘๙	ปานกลาง
๖.	ได้คติธรรมเพื่อใช้ดำเนินชีวิต	๓.๑๖	๐.๙๑	ปานกลาง

ตารางที่ ๓๖ นำหนักเฉลี่ยเกี่ยวกับสิ่งที่นักศึกษาได้รับจากการเรียนวรรณคดีไทย (ต่อ)

ข้อที่	สิ่งที่ได้รับ	\bar{x}	S.D.	แปลความ
๑.	ได้ศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับวรรณคดีไทยด้วยตนเอง	๒.๘๒	๐.๘๘	ปานกลาง
๒.	ได้ฝึกทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน	๓.๘๘	๑.๐๑	ปานกลาง

ตารางที่ ๓๖ แสดงให้เห็นว่า ในการเรียนวรรณคดีไทยโดยเฉลี่ยแล้ว นักศึกษาเห็นว่าได้รับมากในด้าน ความรู้ด้านต่าง ๆ เช่น ประวัติผู้แต่ง ภาษา วัฒนธรรม ประวัติ คติชาวบ้าน เป็นต้น และด้านความเพลิดเพลินจากการอ่านวรรณคดี ได้รับปานกลาง ในด้านความไพเราะและความซาบซึ้ง ได้ฝึกทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน การสร้างอารมณ์สะท้อนใจของกวี ไคคติธรรมเพื่อใช้ดำเนินชีวิต ได้ฝึกความคิดและวิจารณ์วรรณคดี และได้ศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับวรรณคดีไทยด้วยตนเอง นอกจากนี้ นักศึกษา ยังได้อื่น ๆ อีก คือความรู้ทั่วไป เกี่ยวกับวรรณคดี การเปรียบเทียบวรรณคดีไทยกับวรรณกรรมสมัยใหม่ และได้ทราบลักษณะนิสัยของอาจารย์ผู้สอนวรรณคดีไทย หนึ่งมีนักศึกษายิ่งส่วนน้อยที่กล่าวว่าไม่ได้รับสิ่งใดเลย

อย่างไรก็ตามในชั่วโมงเรียนวรรณคดีไทย ปรากฏว่า โดยเฉลี่ยแล้วนักศึกษาสนใจเรียนระดับปานกลาง ค่าเฉลี่ย ๓.๑๐ ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ๐.๘๐

นักศึกษาร้อยละ ๓๑.๓๘ ตอบว่าสนใจเรียนมาก ได้ให้เหตุผล โดยสรุปดังนี้

๑. อาจารย์มีวิธีสอนดี สนุกเพลิดเพลิน สอนอย่างเป็นกันเองได้ทราบเรื่องสอดแทรกที่น่าสนใจ อาจารย์มีความรู้ดี มีอารมณ์ขัน

๒. เนื้อเรื่องสนุก ขานเพลิดเพลิน และซาบซึ้ง ให้ความรู้ ความคิด และคติสอนใจ ตลอดจนประโยชน์อื่น ๆ

๓. มีใจรักวรรณคดี และชอบเรียนวรรณคดีตั้งแต่ยังเรียนระดับประถมศึกษา
๔. ชอบอ่านหนังสือ
๕. รักการประพันธ์
๖. อยากไต่คะแนนดี

นักศึกษาร้อยละ ๓๒.๒๑ ตอบว่าสนใจเรียนปานกลาง ให้เหตุผลสรุปได้คือ

๑. อาจารย์มีวิธีสอนดีพอสมควร บางครั้งสอนสนุก เราใจให้อยากเรียน พยายามให้นักศึกษาได้ตอบมาก ๆ แต่บางครั้งสอนไม่ชวนสนใจนัก ไม่มีเรื่องราวมาเล่าประกอบ อาจารย์เคร่งขรึมเกินไป เสียงเบา สอนไม่ละเอียด ให้นักศึกษาไปอ่านเอง จึงทำให้ไม่ค่อยเข้าใจ

๒. เนื้อเรื่องบางเรื่องให้ความเพลิดเพลินและน่าติดตาม แต่บางเรื่องไม่น่าสนใจเท่าที่ควร และเก่าเกินไป

๓. เป็นวิชาที่ให้ความรู้ด้านต่าง ๆ และในคตินชีวิต
๔. เป็นวิชาที่ชอบ เพราะ เป็นคนไทยควรชอบวรรณคดีไทย
๕. ชอบภาษาไทย และสนใจวรรณคดีไทยอยู่พอสมควร
๖. จำเป็นต้องสนใจเรียนเนื่องจากมีความเกรงใจอาจารย์และเกรงจะทำข้อสอบไม่ได้

นักศึกษาร้อยละ ๑๑.๖๖ ตอบว่า สนใจเรียนน้อย ให้เหตุผลสรุปได้ดังนี้

๑. อาจารย์มีวิธีสอนไม่ดีพอ ไม่สร้างแรงจูงใจ สอนซ้ำเกินไป สอนเร็วเกินไป ซากอารมณ์ขัน ซากความเป็นกันเอง สอนนอกเรื่อง ไม่รับฟังความคิดเห็นของนักศึกษา คัดค้านคำร่ำที่ผู้อื่นเขียนไว้ และสอนไม่เข้าใจ

๒. เนื้อหาไม่ค่อยสนุก คำศัพท์มาก บางเรื่องยากและไม่น่าเรียน บางเรื่องได้ทราบเนื้อหาแล้วจึงไม่ค่อยสนใจ

๓. ไม่ชอบท่องจำอาชยาน จำเนื้อหาและศัพท์ได้ยาก
๔. ไม่ชอบอ่านหนังสือ

๕. ไม่ชอบคำประพันธ์ร่ายกรอง
๖. เห็นว่าเป็นวิชาที่ไม่สำคัญก็ เรียนไปได้เรื่อย ๆ โดยไม่ต้องทุ่มเท

ความสนใจมาก

๗. เป็นวิชาที่อ่านเองก็เข้าใจ จึงชอบอ่าน หรืออยากศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง
๘. อาจารย์สอนดี แต่เนื้อหาไม่อยู่ในความสนใจของผู้เรียน
๙. เป็นวาระกรรมของชนชั้นศักดินา และโรสาระ
๑๐. ชั่วโมงเรียนอยู่หลังจากชั่วโมงอาหารกลางวัน จึงทำให้หิวจนนอน

ส่วนนักศึกษาร้อยละ ๕.๘๓ ซึ่งตอบว่า ไม่สนใจเรียนในชั่วโมงวรรณคดีเลย นั้นให้เหตุผลโดยสรุปดังนี้

๑. อาจารย์มีวิธีสอนไม่ดี น่าเบื่อ
๒. ไม่ชอบอาจารย์ผู้สอน เพราะเข้มงวดเกินไป
๓. เนื้อหาบางเรื่องไม่สนุก
๔. เนื้อหาวรรณคดีทุกเรื่องในแบบเรียน แสดงความฟุ้งเฟ้อ ไม่ชวน

ศึกษา

๕. ชั่วโมงเรียนอยู่เวลายาว นักศึกษาขง่วงนอน

อย่างไรก็ดี หลังจากเรียนนิเวศวรรณคดีไทยจบแต่ละชั่วโมงแล้ว นักศึกษาเกิดความรู้สึกแตกต่างกัน ดังแสดงไว้ในตารางที่ ๓๗

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๓๗. ความรู้สึกของนักศึกษาจากเรียนวรรณคดีไทยจบแต่ละชั่วโมง

ข้อที่	ความรู้สึก	จำนวน	ร้อยละ
๑.	เข้าใจเป็นอย่างดี	๖๐	๑๖.๖๖
๒.	ซาบซึ้งความไพเราะของคำประพันธ์	๑๑๑	๓๐.๘๓
๓.	สนุกสนานในเนื้อเรื่อง และอยากอ่านวรรณคดีฉบับสมบูรณ์	๒๒๑	๖๑.๓๘
๔.	สบายใจที่เรียนวิชานี้มานานเกินไป	๔๐	๑๑.๑๑
๕.	ไม่ได้ประโยชน์ใดๆ	๑๐	๒.๙๙

จากตารางที่ ๓๗. จะเห็นว่า เมื่อเรียนวรรณคดีไทย จบแต่ละชั่วโมงแล้ว นักศึกษาส่วนใหญ่ ร้อยละ ๖๑.๓๘ รู้สึกสนุกสนานในเนื้อเรื่องและอยากอ่านวรรณคดีฉบับสมบูรณ์ นักศึกษาเพียงส่วนน้อยร้อยละ ๒.๙๙ เห็นว่าเรียนแต่ละชั่วโมงนั้น ไม่ได้ประโยชน์ใดๆ นอกจากนี้นักศึกษายังมีความรู้สึกอื่นๆ อีก สรุปได้ดังนี้

๑. บางครั้งบางเรื่องเรียนแล้วสนุกสนาน ซาบซึ้ง และอาจารย์สอนดี จึงชวนเพลิดเพลิน รู้สึกอยากอ่านฉบับสมบูรณ์และอยากให้มีเวลาเรียนมากขึ้น
๒. บางครั้งเกิดความรู้สึกสบายใจเมื่อเรียนนานไปหรือเกิดเบื่อหน่าย ง่วงนอน เมื่อเนื้อเรื่องไม่สนุก เข้าใจยาก อาจารย์สอนไม่ชวนสนใจ และมีชั่วโมงเรียนในตอนบ่าย
๓. เกิดความเข้าใจและเห็นคุณค่าของวรรณคดีพอควร และรู้สึกเฉยๆ แต่สามารถเรียนไปได้เรื่อยๆ

นอกจากที่กล่าวแล้วยังมีนักศึกษาก่อนตอบว่า อยากทราบข้อเท็จจริงที่บันทึกอยู่ในวรรณคดี เพราะไม่แน่ใจว่าจะเป็นความจริง สิ่งที่เรียนนำไปใช้ประโยชน์

อันใดไม่ได้ บทประพันธ์ในวรรณคดีทำให้คนในสังคมเสื่อมโทรมอย่างค่อยเป็นค่อยไป และ
 แนวทางการสอนของอาจารย์ ไม่มีทางที่จะดึงประโยชน์อันน่าจะได้รับจากวรรณคดีได้
 เพราะมักเน้นถึงสัมผัส ความไพเราะ ชวนรื่นจนไม่คำนึงถึงอื่น

เมื่อนักศึกษาไม่เข้าใจเกี่ยวกับวิชาวรรณคดีไทย นักศึกษาจะปฏิบัติดังที่แสดงไว้
 ในตารางที่ ๓๘

ตารางที่ ๓๘ ข้อที่นักศึกษาปฏิบัติ เมื่อไม่เข้าใจวิชาวรรณคดีไทย

ข้อที่	ข้อปฏิบัติ	จำนวน	ร้อยละ
๑.	ถามอาจารย์จนเข้าใจ	๑๘๖	๕๑.๖๖
๒.	ถามเพื่อน	๔๖	๒๖.๖๖
๓.	ถามผู้ปกครอง ญาติพี่น้อง	๒๓	๖.๓๘
๔.	ค้นคว้าเองจากหนังสือ	๑๗๗	๕๔.๑๖
๕.	เฉย ๆ ปล่อยให้ไม่เข้าใจต่อไป	๒๐	๕.๘๕

จากตารางที่ ๓๘ แสดงให้เห็นว่า เมื่อไม่เข้าใจวิชาวรรณคดีไทย นักศึกษา
 ส่วนใหญ่ร้อยละ ๕๑.๖๖ จะถามอาจารย์จนเข้าใจ รองลงมาคือค้นคว้าเองจากหนังสือ
 มีเพียงร้อยละ ๕.๘๕ ที่ปล่อยให้ไม่เข้าใจต่อไป นอกจากนี้มีวิธีอื่น ๆ คือ จะพยายาม
 อ่านซ้ำอีกหลาย ๆ ครั้งจนเข้าใจ ถ้าเป็นเรื่องที่ไม่สำคัญก็จะปล่อยให้ไม่เข้าใจต่อไป
 หรืออาจถามรุ่นพี่ที่เรียนแล้ว รวมทั้งช่วยกันค้นคว้ากับเพื่อน ๆ และบางครั้งค้นคว้าด้วย
 ตนเองก่อนแล้วจึงถามอาจารย์

นอกจากที่กล่าวแล้วยังมีนักศึกษาแสดงความเห็นว่า ไม่ค่อยมีโอกาสถามอาจารย์
 เพราะเนื้อหาที่เรียนในชั่วโมงมีมาก จึงไม่มีเวลาซักถาม บางคนไม่กล้าถามอาจารย์

เพราะเกรงจะถูกอาจารย์ตำหนิและไม่กล้าถามอาจารย์นอกห้องเรียน เนื่องจากอาจารย์มีงานมาก และไม่มีความสัมพันธ์กับนักศึกษาเท่าใดนัก อย่างไรก็ตามยังมีนักศึกษาจำนวนหนึ่งให้ความเห็นว่า ส่วนมากวิชานี้เรียนแล้วเข้าใจดี จึงไม่มีปัญหาใด นอกจากอาจารย์ให้อ่านเองเท่านั้น จึงทำให้รู้เรื่องไม่ลึกซึ้งนัก

ในช่วงโมฆะวารมณคดีไทยนั้น นักศึกษามีวิธีเรียนต่าง ๆ กัน ดังแสดงไว้ในตารางที่ ๓๕

ตารางที่ ๓๕ วิธีเรียนวารมณคดีไทยของนักศึกษา

ข้อที่	วิธีเรียน	จำนวน	ร้อยละ
๑.	อาจารย์อ่านและอธิบายความในบทเรียนแล้วซักถาม	๑๙๕	๕๔.๑๖
๒.	อาจารย์ให้อ่านแล้วนักศึกษ้อธิบายหรือจับใจความ	๒๐๕	๕๖.๙๔
๓.	อาจารย์ให้คนควาเนื้อหามาประกอบบทเรียน	๘๘	๒๔.๔๔
๔.	เล่นละครหรือแสดงบทบาทประกอบบทเรียน	๘๒	๒๒.๙๗
๕.	คนควาเพิ่มเติมแล้วทำรายงานส่ง	๑๒๒	๓๓.๘๘
๖.	อ่านมาจากบ้านแล้วตอบคำถามในห้องเรียน	๘๕	๒๓.๖๑
๗.	จดตามคำอธิบายของอาจารย์สลับกับอ่านเนื้อเรื่อง	๕๐	๑๔.๐๐
๘.	อภิปราย และแสดงความคิดเห็น	๑๒๐	๓๓.๓๓

ผลตารางที่ ๓๕ แสดงให้เห็นว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ร้อยละ ๕๖.๙๔ เรียนวารมณคดีไทย โดยอาจารย์ให้อ่าน แล้วนักศึกษ้อธิบายหรือจับใจความ รองลงมาคือ อาจารย์เป็นผู้อ่านและอธิบายความในบทเรียนแล้วซักถาม นักศึกษาเพียงส่วนน้อยตอบว่าเรียนด้วยวิธีเล่นละครหรือแสดงบทบาทประกอบบทเรียน นอกจากนี้ยังมีวิธีอื่น ๆ อีก เช่น บางครั้งใช้วิธีทั้ง ๘ ขอบ้างคนประกอบกัน อาจารย์ให้อ่านจากบ้านแล้วอธิบายเล่าเรื่องย่อในห้องเรียนหรือซักถาม อาจารย์ให้อ่านทำนองเสนาะ ช่วยกันถอดคำ

ประพันธ์ วิจารณ์และอภิปรายเรื่อง อาจารย์เล่าเรื่องตั้งแต่ตนจนจบแล้วให้นักเรียนไป
อ่านเองที่บ้าน และบางที่อาจารย์จะแนะนำตอนสำคัญ รวมทั้งตอนที่อ่านแล้วเห็นภาพ

ส่วนวิธีสอนที่นักศึกษาชอบมากที่สุด ได้แสดงไว้ในตารางที่ ๔๐

ตารางที่ ๔๐ วิธีสอนนิสิตชาวไทยที่นักศึกษาชอบมากที่สุด

ข้อที่	วิธีสอน	จำนวน	ร้อยละ
๑.	ใหญ่เรียนแสดงความคิดเห็น	๖๘๔	๕๑.๑๑
๒.	สอนโดยใช้อุปกรณ์และกิจกรรมมาก ๆ	๖๖	๑๔.๓๓
๓.	อาจารย์นำเรื่องราวที่เป็นความรู้นอกเหนือจาก หนังสือมาประกอบ	๒๒๓	๖๑.๕๔
๔.	อาจารย์อธิบายให้ฟังตลอดทั้งชั่วโมง	๒๔	๘.๐๕
๕.	อ่านเนื้อเรื่องในชั่วโมงเรียนและอภิปรายแสดงความคิดเห็น	๕๔	๒๖.๑๑
๖.	อ่านเนื้อเรื่องจากบ้าน แล้วช่วยกันสรุปในห้องเรียน	๕๖	๑๕.๕๕

จากตารางที่ ๔๐ แสดงให้เห็นว่านักศึกษาส่วนใหญ่ร้อยละ ๖๑.๕๔ ตอบว่า
วิธีสอนนิสิตที่ตนชอบมากที่สุดคือการที่อาจารย์นำเรื่องราวที่เป็นความรู้นอกเหนือจาก
หนังสือมาประกอบ รองลงมาคือใหญ่เรียนได้แสดงความคิดเห็น มีนักศึกษาเพียงส่วน
น้อยเท่านั้น ที่ชอบให้อาจารย์อธิบายให้ฟังตลอดทั้งชั่วโมง นอกจากนี้ยังมีวิธีสอนอื่น ๆ
ที่นักศึกษาชอบ ดังสรุปคือ

๑. ใหญ่เรียนอ่านมาจากบ้าน - แล้วอาจารย์อธิบายเพิ่มเติม ย่อเรื่อง
และเปิดอภิปราย วิจารณ์ในห้องเรียน จะทำให้เข้าใจสิ่งต่าง ๆ ที่แฝงอยู่ในวรรณคดี
เข้าใจธรรมชาติของชีวิต และสังคมมนุษย์ ทำให้การเรียนรู้มีคุณค่ามากขึ้น การ

วิจารณ์อาจารย์ควรแสดงความคิดเห็นรวมควย และให้อิสระทางความคิดแก่ผู้เรียนเต็มที่
 อนึ่งการซักถามของอาจารย์ ไม่ควรถามผู้เรียนอย่างคาดคั้นจะเอาคำตอบเป็นรายบุคคล
 นอกจากนี้ บุคลิก สีหน้าและการยอมรับของอาจารย์เป็นสิ่งสำคัญมากเพราะจะเป็นกำลัง
 ใจให้นักศึกษากล้าแสดงออกมาก ๆ

๒. สอนโดยอาจารย์เล่าให้ฟังตั้งแต่ต้นจนจบ แล้วสอนตอนที่มียู่ใน
 บทเรียน

๓. สอนโดยมีกิจกรรมต่าง ๆ เช่นการแสดงละคร นำไปชมสถานที่ ที่
 กลาวถึงในบทเรียน, ตลอดจนมีการนำเข้าสู่บทเรียน

ในการเรียนวิชาวรรณคดีไทย นักศึกษาเห็นว่า อาจารย์ให้ทำกิจกรรม
 ต่าง ๆ ดังได้แสดงไว้ในตารางที่ ๔๑

ตารางที่ ๔๑ นำหนักเฉลี่ยเกี่ยวกับกิจกรรมการสอนวิชาวรรณคดีไทยที่อาจารย์ให้ทำใน
 ชั่วโมงเรียน

ข้อที่	กิจกรรม	\bar{X}	S.D.	แปลความ
๑.	เชิญวิทยากรมาบรรยาย	๑.๘๖	๐.๖๖	ไม่เคยเลย
๒.	รายงานปากเปล่าหน้าชั้น, สัมภาษณ์	๒.๖๘	๐.๘๘	บางบทเรียน
๓.	เล่นละครหรือแสดงบทบาท	๑.๘๖	๐.๘๐	น้อยครั้ง
๔.	ฝึกอ่านในใจ และอ่านออกเสียง	๓.๑๑	๑.๑๐	บางบทเรียน
๕.	ฟังเครื่องบันทึกเสียง แผนเสียง	๒.๐๘	๐.๘๘	น้อยครั้ง
๖.	ดูภาพยนตร์ ภาพนิ่ง สไลด์	๑.๓๒	๐.๗๑	ไม่เคยเลย
๗.	จัดนิทรรศการ	๒.๐๕	๐.๘๘	น้อยครั้ง
๘.	รายงานขอเขียน	๒.๘๘	๐.๘๗	บางบทเรียน
๙.	โต้วาที อภิปราย วิจารณ์วรรณคดี	๒.๖๐	๐.๘๘	บางบทเรียน

ตารางที่ ๔๑ นำหนักเฉลี่ยเกี่ยวกับกิจกรรมการสอนวิชาวรรณคดีไทยที่อาจารย์ให้ทำ
ในชั่วโมงเรียน (ต่อ)

ข้อที่	กิจกรรม	\bar{X}	S.D.	แปลความ
๑๐.	การแข่งขัน การทายปัญหาจากวรรณคดี	๑.๓๕	๐.๔๘	น้อยครั้ง
๑๑.	การเล่นเกี่ยวกับศัพท์ เช่นต่อศัพท์ ปริศนาอักษร- ไขว้ เป็นต้น	๑.๒๖	๐.๖๑	ไม่เคยเลย
๑๒.	อัดเสียงนักศึกษาลงเทปเพื่อฝึกอ่าน	๑.๕๐	๐.๔๘	ไม่เคยเลย
๑๓.	วาดภาพประกอบบทเรียน	๑.๖๕	๐.๓๓	น้อยครั้ง
๑๔.	แบ่งกลุ่มคนควาแล้วรายงาน	๓.๓๓	๐.๘๐	บางบทเรียน

จากตารางที่ ๔๑ แสดงให้เห็นว่า โดยเฉลี่ยแล้วนักศึกษาเห็นว่ากิจกรรมการ
สอนวิชาวรรณคดีไทยที่อาจารย์ให้นักศึกษาทำในชั่วโมง บางบทเรียนคือ แบ่งกลุ่มคนควา
แล้วรายงาน ฝึกอ่านในใจและอ่านออกเสียง รายงานงานหน้าชั้น รายงานปากเปล่า
หน้าชั้น สัมภาษณ์ โต้ถามที่ อภิปราย วิจัยวรรณคดี ส่วนกิจกรรมที่โดยเฉลี่ยแล้ว
อาจารย์ให้นักศึกษาทำน้อยครั้ง ได้แก่ ฟังเครื่องบันทึกเสียง แผ่นเสียง จัดนิทรรศการ
ละครหรือแสดงบทบาท การแข่งขัน การทายปัญหาจากวรรณคดี และวาดภาพประ-
กอบบทเรียน กิจกรรมที่โดยเฉลี่ยแล้วอาจารย์ไม่เคยให้ทำเลย ได้แก่ เชิญวิทยากรมา
บรรยาย ฉายภาพยนตร์ ภาพนิ่ง หรือสไลด์ การเล่นเกี่ยวกับศัพท์ เช่นต่อศัพท์ ปริศนา
อักษรไขว้ และอัดเสียงนักศึกษาลงเทปเพื่อฝึกอ่าน

นอกจากนี้ยังมีกิจกรรมอื่นอีกคือการซักถาม ค้นคว้าคำศัพท์ และเนื้อเรื่องฉบับ
สมบูรณ์ รายงานหนังสืออ่านนอกเวลา ตลอดจนทั้งอาจารย์อธิบายตามบทเรียน

อย่างไรก็ตามในการเรียนวิชาวรรณคดีไทย นักศึกษาเห็นว่าโดยเฉลี่ยแล้ว
อาจารย์ให้ทำกิจกรรมเพียงบางครั้งที่เท่านั้น โดยมีค่าเฉลี่ย ๓.๒๑ และค่าส่วนเบี่ยง
เบนมาตรฐาน ๐.๗๖

ส่วนกิจกรรมเสริมหลักสูตรที่นักศึกษาเห็นว่า อาจารย์ให้ทำนั้น ได้แสดงไว้ใน
ตารางที่ ๔๖

ตารางที่ ๔๖ ประเภทของกิจกรรมเสริมหลักสูตรที่นักศึกษาเห็นว่าอาจารย์ให้ทำ

ข้อที่	กิจกรรม	จำนวน	ร้อยละ
๑.	สมุดภาพประกอบบทเรียนวรรณคดี	๔๑	๒๕.๒๗
๒.	ป้ายประกาศเกี่ยวกับวรรณคดี	๓๗	๑๐.๒๗
๓.	สมุดรวบรวมศัพท์ เป็นหมวดหมู่ เช่น ปลา นก เป็นต้น	๘๔	๒๔.๗๒
๔.	ประกวดคำประพันธ์หรือเรียงความ	๑๒๗	๓๕.๒๗
๕.	สมุดรวบรวมถ้อยคำไพเราะ สุภาษิต หรือคำพังเพย	๗๔	๒๐.๕๕
๖.	นิทรรศการ	๘๗	๒๔.๑๖
๗.	จัดศึกษานอกสถานที่	๕๒	๑๔.๔๔
๘.	ชุมนุมภาษาไทย	๑๕๒	๕๓.๓๓
๙.	เล่นสัทวา คดกสร้อย	๖๐	๑๖.๖๖
๑๐.	เชิญวิทยากรมาบรรยาย	๓๖	๑๐.๐๐
๑๑.	ประกวดการอ่านทำนองเสนาะ	๓๗	๑๐.๒๗
๑๒.	จัดสวนวรรณคดี	๔๒	๑๑.๖๖
๑๓.	โต้วาที หรืออภิปรายระหว่างห้อง	๘๕	๒๓.๖๑
๑๔.	การแข่งขันทายปัญหา และการแข่งขันเกี่ยวกับศัพท์	๒๔	๘.๐๕
๑๕.	ไม่เคยจัดเลย	๗๔	๒๑.๕๔

๗. ตารางที่ ๔๒ แสดงให้เห็นว่านักศึกษาส่วนใหญ่ร้อยละ ๕๓.๓๓ ตอบว่า กิจกรรมเสริมหลักสูตรที่อาจารย์ให้จัด คือชุมนุมภาษาไทย รองลงมาตามลำดับคือ ประกวดคำประพันธ์หรือเรียงความ สมุดภาพประกอบบทเรียน สมุควบรวมศัพท์เป็นหมวดหมู่ และนิทรรศการ นักศึกษาเพียงส่วนน้อยตอบว่ากิจกรรมที่อาจารย์ให้ทำคือการแข่งขันทำบัญชี และการแข่งขันเกี่ยวกับคำศัพท์ นอกจากนี้มีกิจกรรมอื่น ๆ ได้แก่ จัดอภิปราย แสดงละคร พาไปชมละครที่โรงละครแห่งชาติ และให้ค้นคว้าที่ประดิษฐ์ในหนังสือพิมพ์

ส่วนความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดกิจกรรมวิชาการรวมคณาจารย์ไทย ได้แสดงไว้ในตารางที่ ๔๓

ตารางที่ ๔๓ ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดกิจกรรมวิชาการรวมคณาจารย์ไทย

ข้อที่	ความคิดเห็น	จำนวน	ร้อยละ
๑.	ทำให้เข้าใจและจดจำบทเรียนได้มากขึ้น	๒๖๗	๗๖.๕๔
๒.	ทำให้สนุกสนาน และได้อรรถาธิบาย	๒๕๑	๗๐.๘๓
๓.	นักศึกษาให้ความร่วมมือในกิจกรรมดี	๑๓๕	๓๘.๖๑
๔.	ท่านชอบมีส่วนร่วมในกิจกรรม	๑๖๕	๔๕.๘๓
๕.	ไม่ใ้ประโยชน์	๓	๐.๘๓
๖.	ไม่ควรจัดกิจกรรม เพราะไม่จำเป็น	๒	๐.๕๕
๗.	น่าเบื่อหน่าย	๑๐	๒.๗๗

จากการร่างที่ ๔๓ แสดงให้เห็นว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ร้อยละ ๘๐.๘๓ เห็นว่าการจัดกิจกรรมวชิรารรณคดีไทย ทำให้สนุกสนาน และได้ความรู้ รองลงมาคือทำให้เข้าใจและจดจำบทเรียนได้ดีมากขึ้น มีนักศึกษาน้อยมากที่เห็นว่าการจัดกิจกรรมไม่ได้ประโยชน์ และไม่ควรจัดเพราะไม่จำเป็น นอกจากนี้มีความเห็นอื่น ๆ คือ ทำให้ผู้รวมกิจกรรมชอบวชิรารรณคดี ทำให้เกิดประสบการณ์ อาจนำไปใช้เมื่อนักศึกษาจบการศึกษากลายเป็นครู ทำให้สนใจอยากเรียน และกิจกรรมที่มากเกินไปทำให้เสียเวลาและไม่อยากรวมควย

ในการจัดกิจกรรมวชิรารรณคดีไทย นักศึกษาได้พบปัญหาต่าง ๆ ดังแสดงไว้ในตารางที่ ๔๔

ตารางที่ ๔๔ ปัญหาที่นักศึกษาพบในการจัดกิจกรรมวชิรารรณคดีไทย

ข้อที่	ปัญหา	จำนวน	ร้อยละ
๑.	กิจกรรมไม่น่าสนใจ	๓๐	๑๕.๕๕
๒.	นักศึกษาน้อยไม่ให้ความร่วมมือ	๑๖๕	๘๕.๘๓
๓.	อาจารย์ไม่ให้ความร่วมมือ	๑๑	๓.๐๕
๔.	ขาดงบประมาณ	๑๕๓	๘๑.๖๑
๕.	เวลาในการจัดมีน้อย	๒๕๓	๕๘.๖๑
๖.	สถานที่ไม่อำนวย	๑๕๓	๘๑.๖๑
๗.	สิ้นเปลือง งบประมาณไม่คุ้มค่า	๕๓	๑๓.๐๕

จากการร่างที่ ๔๔ แสดงให้เห็นว่าในการจัดกิจกรรม นักศึกษาน้อย ร้อยละ ๕.๘๓ พบปัญหาว่าเวลาในการจัดมีน้อย รองลงมาคือนักศึกษาน้อย ไม่ให้ความร่วมมือ ขาดงบประมาณ สถานที่ไม่อำนวย มีนักศึกษาเพียงส่วนน้อยตอบ

ว่า อาจารย์ไม่ให้ความร่วมมือ

นอกจากนี้มีปัญหาอื่น ๆ สรุปได้คือ

๑. ไม่ปรากฏว่ามีปัญหาเพราะอาจารย์ไม่เคยจัดกิจกรรมใด
๒. วิทยาลัยมีชุมนุมภาษาไทย แต่ทางชุมนุมไม่เคยจัดกิจกรรมใดๆ
๓. กิจกรรมที่จัด เช่น นิทรรศการ ส่วนมากเป็นเชิงวิชาการ ที่สูงกว่าระดับและพื้นฐานความรู้ของนักศึกษา
๔. เนื้อหาของวรรณคดีมาก แต่ชั่วโมงเรียนน้อยไป ควรให้มีเวลาเพิ่มขึ้นเพื่อจะได้มีเวลาจัดกิจกรรมมาก ๆ อันจะทำให้ได้เรียนรู้ลึกซึ้งหลาย ๆ ด้าน
๕. มีความเบื่อหน่ายเนื่องจากกิจกรรมซ้ำซาก
๕. การรวมกิจกรรมมากเกินไป ทำให้นักศึกษาสิ้นเปลืองเงินมาก และนักศึกษาที่แย่งเวลาไม่เป็นจะมีผลการเรียนต่ำลง
๗. มีการใช้คะแนนบังคับให้นักศึกษาจัดกิจกรรม การจัดกิจกรรมมักเป็นไปตามความชื่นชอบของอาจารย์ หรือ เพื่อเชิดหน้าชูตาอาจารย์
๘. การจัดกิจกรรมให้ประโยชน์อย่างแท้จริงแก่นักศึกษาเพียงส่วนน้อย หรือบางกลุ่มเท่านั้น

ด้านการใช้อุปกรณ์การสอนวิชาวรรณคดีไทย นักศึกษาเห็นว่าโดยเฉลี่ยแล้ว อาจารย์ใช้อุปกรณ์การสอนบ่อยครั้ง โดยมีค่าเฉลี่ย ๑.๗๔ ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ๑.๒๒ แต่โดยเฉลี่ยแล้วนักศึกษาต้องการให้อาจารย์ใช้อุปกรณ์การสอนบ่อยครั้ง โดยมีค่าเฉลี่ย ๓.๖๒ ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ๐.๘๔

นักศึกษาเห็นว่าอาจารย์ใช้อุปกรณ์การสอนต่าง ๆ ดังได้แสดงไว้ในตาราง

ตารางที่ ๔๕ อุปกรณ์ที่อาจารย์ใช้ประกอบการสอนวิชาวรรณคดีไทย

ข้อที่	อุปกรณ์	จำนวน	ร้อยละ
๑.	หนังสือประกอบ เชนวรรณคดีฉบับเต็ม พจนานุกรม	๑๘๐	๕๐.๐๐
๒.	กระเป่าหนัง	๕	๑.๓๘
๓.	ของจริงหรือหุ่นจำลอง	๕๔	๑๖.๓๘
๔.	บัตรคำ และแถบประโยค	๑๕	๕.๒๗
๕.	ภาพ สมุดภาพ	๑๐๗	๒๙.๗๒
๖.	แผนภูมิ แผนที่	๖๕	๑๘.๑๖
๗.	แผนเสียงหรือเครื่องบันทึกเสียง	๑๗๘	๕๑.๕๕
๘.	ภาพยนตร์	๔๕	๑๓.๖๑
๙.	วิทยุ	๑๕	๔.๑๖
๑๐.	โทรทัศน์	๒๑	๕.๘๓

ตารางที่ ๔๕ แสดงว่าอุปกรณ์ประกอบการสอนวิชาวรรณคดีไทยที่
 นักศึกษาส่วนใหญ่ร้อยละ ๕๐.๐๐ เห็นว่าอาจารย์ใช้คือ หนังสือประกอบ เชนวรรณคดี
 ฉบับเต็ม พจนานุกรม รองลงมาคือแผนเสียงหรือเครื่องบันทึกเสียงอุปกรณ์ที่อาจารย์
 ใช้น้อยที่สุด ก็กระเป่าหนัง ส่วนอุปกรณ์อื่น ๆ ได้แก่วารสารต่าง ๆ
 นอกจากนี้มีนักศึกษาจำนวน ๓๐ คน หรือร้อยละ ๘.๓๓ ให้คำตอบว่า อาจารย์
 ไม่ใช้อุปกรณ์ใด ๆ เลย

ทัศนคติที่มีต่อการใช้อุปกรณ์ประกอบการสอนนักศึกษส่วนใหญ่ร้อยละ ๘๕.๘๓
 เห็นว่าการใช้อุปกรณ์ประกอบการสอนทำให้นักศึกษาเข้าใจและสนใจ บทเรียนมากขึ้น
 นักศึกษาร้อยละ ๒.๙๐ เห็นว่าทำให้เสียเวลาเรียน มีนักศึกษาเพียงส่วนน้อยร้อยละ ๑.๓๘

เห็นว่าการใช้อุปกรณ์เป็นสิ่งไร้สาระและน่าเบื่อ ส่วนความคิดเห็นอื่น ๆ คือการใช้อุปกรณ์การสอนช่วยให้ได้เห็นภาพที่แท้จริง และให้นักศึกษาได้เห็นตัวอย่างการใช้อุปกรณ์ซึ่งจะนำไปใช้ในอาชีพการงานต่อไปได้

นอกจากนี้ นักศึกษาบางคนได้ให้ข้อคิดเห็นว่า ควรใช้เฉพาะอุปกรณ์ที่น่าสนใจเท่านั้น ถ้าใช้พร่ำเพรื่อจะทำให้เบื่อและเสียเวลาเรียน อนึ่ง การใช้อุปกรณ์ของพิจารณาเนื้อหาวิชาด้วย เพราะวรรณคดีบางเรื่อง นักศึกษาสามารถสร้างมโนภาพเองได้มากกว่า

ด้านการวัดผลการเรียนการสอนนิสิตวิชาวรรณคดีไทย นักศึกษาส่วนใหญ่ร้อยละ ๔๑.๖๖ ให้คำตอบว่าอาจารย์วัดผลโดยรวมคะแนนเก็บจากการทำงาน คะแนนทดสอบและคะแนนสอบไล่ นักศึกษาส่วนน้อยร้อยละ ๔.๓๓ กล่าวว่า อาจารย์เก็บคะแนนตลอดเทอมจากการทำงานของนักศึกษา นอกจากนี้มีวิธีอื่น ๆ คือเก็บคะแนนจากรายงานกลุ่ม บางครั้งอาจารย์เก็บคะแนนจากความสนใจเรียน และความประพฤติของนักศึกษา และอาจารย์บางครั้งไม่มีการเก็บคะแนนเลย

นอกจากนี้แล้ว นักศึกษาต้องการให้อาจารย์วัดผลนิสิตวิชาวรรณคดีไทยในกำหนดเวลาต่าง ๆ ดังแสดงไว้ในตารางที่ ๔๖

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๔๖ กำหนดเวลาที่นักศึกษาต้องการให้วัดผลวิชาวรรณคดีไทย

ข้อที่	กำหนดเวลา	จำนวน	ร้อยละ
๑.	ทุกครั้งเมื่อสอนจบในแต่ละชั่วโมง	๒๗	๗.๕๐
๒.	เมื่ออาจารย์สอนวรรณคดีแต่ละเรื่องจบ	๑๘๘	๕๑.๑๑
๓.	ตามที่วิทยาลัยกำหนดให้	๘๗	๒๔.๑๖
๔.	เดือนละครั้ง	๕๒	๑๔.๘๘

ตารางที่ ๔๖ แสดงให้เห็นว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ร้อยละ ๕๑.๑๑ ต้องการให้วัดผลวิชาวรรณคดีไทย เมื่ออาจารย์สอนวรรณคดีไทยแต่ละเรื่องจบ มีนักศึกษาน้อยต้องการให้วัดผลทุกครั้ง เมื่ออาจารย์สอนจบแต่ละชั่วโมง นอกจากนี้มีคำตอบอื่น ๆ คือถามเรื่องโดยยาว ควรทดสอบ ๒ ครั้ง ควรมีแบบฝึกหัดทุกเรื่อง ควรมีการทดสอบย่อย ๆ เพื่อให้นักศึกษาจะได้กระตือรือร้น และไม่ตองดูหนังสือนักตอนสอบได้ และเมื่อจะมีการทดสอบอาจารย์ควรบอกให้ทราบล่วงหน้าทุกครั้ง

นักศึกษาพบว่า จากข้อสอบวิชาวรรณคดีไทย อาจารย์วัดผลเน้นหนักในคำถามต่าง ๆ ดังได้แสดงไว้ในตารางที่ ๔๗

ศูนย์ศึกษาศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๔๗ ด้านที่นักศึกษาเห็นว่าข้อสอบวรรณคดีไทยมักเน้นหนัก

ข้อที่	ข้อสอบเน้นหนักด้าน	จำนวน	ร้อยละ
๑.	ความรู้ความเข้าใจในเรื่องวรรณคดี	๒๕๗	๗๑.๓๘
๒.	ความจำ	๑๕๓	๔๖.๕๐
๓.	ความซาบซึ้งในรสวรรณคดี	๗๖	๒๑.๑๑
๔.	ความเข้าใจในมโนทัศน์ (Concept) เกี่ยวกับหลักความประพจน์และศีลธรรมจรรยา	๒๐	๕.๕๕
๕.	ความสามารถในการแก้ปัญหา	๑๓	๓.๖๑
๖.	การวิจารณ์และแสดงความคิดเห็น	๑๖๘	๕๖.๖๖

จากตารางที่ ๔๗ นักศึกษาส่วนใหญ่ร้อยละ ๗๑.๓๘ เห็นว่าข้อสอบวิชาวรรณคดีไทย มักวัดผลเน้นหนักด้านความรู้ความเข้าใจในเรื่อง รองลงมาคือการวิจารณ์ และแสดงความคิดเห็น นักศึกษาเพียงส่วนน้อยตอบว่าอาจารย์วัดผลเน้นหนักด้านความสามารถในการแก้ปัญหา

ไฉนนักศึกษาก็ให้ข้อคิดเห็นว่า การวัดผลไม่ควรเน้นความจำมากนัก เพราะเรื่องในวรรณคดีไม่เกี่ยวกับชีวิตประจำวัน จึงไม่จำเป็นต้องจำ อนึ่งการวัดผลเพื่อคุณธรรม ข้อสอบควรเป็นอัตนัยให้แสดงความคิดเห็น เพราะนักศึกษาจะไม่สามารถลอกกันหรือเอาได้ อนึ่ง การเก็บคะแนนทุกประเภท และการสอบทุกครั้ง ควรเฉลยและเปิดเผยคะแนนให้นักศึกษาทราบด้วย

ส่วนความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อหลักสูตรวิชาวรรณคดีไทย ระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษานั้น ได้แสดงไว้ในตารางที่ ๔๘

ตารางที่ ๔๘ ความคิดเห็นของนักศึกษาเกี่ยวกับหลักสูตรวิชาวรรณคดีไทย ระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา พุทธศักราช ๒๕๐๘

ข้อที่	ความคิดเห็น	จำนวน	ร้อยละ
๑.	เหมาะสมแล้วทุกด้าน เช่น จุดมุ่งหมาย เนื้อหา อัตราเวลา เป็นต้น	๑๖๑	๔๔.๗๒
๒.	ยังไม่เหมาะสม เพราะ....	๑๘๘	๕๕.๒๗
	ก. ไม่สามารถเรียนให้บรรลุจุดมุ่งหมายที่ กำหนดในหลักสูตร	๑๑๐	๓๐.๕๕
	ข. เนื้อหาวิชามากเกินไป ทำให้เรียนไม่ทัน	๑๑๒	๓๑.๑๑
	ค. เนื้อหาน้อยเกินไป	๑๑	๓.๐๕
	ง. เนื้อหาที่กำหนดให้ไม่เหมาะกับวัยผู้เรียน	๒๑	๕.๘๓
	จ. กำหนดเนื้อหาไร้สาระไม่เป็นประโยชน์ แก่ชีวิตประจำวัน	๓๑	๘.๖๑
	ฉ. หลักสูตรล้าสมัย	๑๕	๔.๑๖
	ช. ระยะเวลาเรียนน้อยเกินไป	๑๘๒	๕๐.๕๕
	ซ. ระยะเวลาเรียนมากเกินไป	๑๒	๓.๓๓
	ด. ควรปรับปรุงแก้ไข เพราะ...	๖๐	๑๖.๖๗

ตารางที่ ๔๘ แสดงให้เห็นว่านักศึกษาส่วนใหญ่ เห็นว่าหลักสูตรวิชาวรรณคดีไทย ระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาพุทธศักราช ๒๕๐๘ ยังมีความไม่เหมาะสม

เหตุที่ไม่เหมาะสมนั้นนักศึกษาส่วนใหญ่เห็นว่าระยะเวลาเรียนน้อยเกินไป รองลงมาคือเนื้อหาวิชามากเกินไปทำให้เรียนไม่ทัน ไม่สามารถเรียนให้บรรลุจุดมุ่งหมายใน

หลักสูตรได้มีนักศึกษาเพียงส่วนน้อยที่เห็นว่า เนื้อหาวิชาน้อยเกินไป และระยะเวลาเรียน
มากเกินไป

นักศึกษาร้อยละ ๑๖.๖๗ เห็นว่าควรปรับปรุงแก้ไขหลักสูตร โดยให้เหตุผลซึ่ง
สรุปและเรียงจำนวนผู้ตอบจากมากไปหาน้อยดังนี้

๑. ชั่วโมงเรียนน้อยมาก เนื้อหาวิชามาก ทำให้เรียนไม่ได้อย่างลึก
ซึ้งถึงเกิดสติปัญญาจะรับเนื้อหาได้ทั้งหมด เมื่ออาจารย์ต้องสอนโดยให้ยูเรียนอ่านเอง
จึงทำให้ไม่เข้าใจแจ่มแจ้ง หรือตามซึ่งพอ

๒. ไม่ควรกำหนดคบทอชยานให้ท่องจำ เพราะทำให้ยูเรียนรู้สึกว่
ถูกบังคับและการท่องจำเฉพาะการสอบไม่เกิดประโยชน์ อชยานบางบทไม่นาท่องเพราะ
ไม่ไพเราะ และบางครั้งยูเรียนมิได้เข้าใจบทที่ท่องเลย

๓. เนื้อเรื่องบางเรื่องยากเกินไป และยาวเกินไป ทำให้เรียนไม่เข้าใจ
ใจและน่าเบื่อหน่าย

๔. ตามที่หลักสูตรกำหนดนั้น ถ้ายูสอนเป็นครูอาจารย์ฝึกสอนมักจะตั้ง
ใจปฏิบัติตามหลักสูตรได้ดี แต่เมื่อประกอบอาชีพอาจารย์แล้วมักไม่พยายามสอนเพื่อให้
บรรลุผลอย่างเต็มที่

๕. เนื้อหาในวรรณคดีเป็นชีวิตของคนกลุ่มน้อยเท่านั้น ควรให้นักศึกษา
เรียนวรรณกรรมของชนชั้นกรรมาชีพ

ส่วนความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อลักษณะทั่วไปของแบบเรียนวรรณคดีไทยระดับ
ประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับต้น ได้แสดงไว้ในตารางที่ ๔๕

ตารางที่ ๔๘ ความคิดเห็นของนักศึกษาเกี่ยวกับลักษณะทั่วไปของแบบเรียนวรรณคดีไทย
ระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นต้น

ข้อที่	ความคิดเห็น	จำนวน	ร้อยละ
๑.	คุณภาพของกระดาษไม่ดี	๓๓	๕.๑๖
๒.	ขนาดรูปเล่มไม่เหมาะสม	๓๓	๒๑.๓๘
๓.	ยังมีความผิดพลาดด้านการพิมพ์และตัวสะกด การันต์	๕๕	๑๖.๓๘
๔.	มีภาพประกอบน้อยไป	๑๔๕	๕๒.๕๐
๕.	ภาพประกอบขาดความประณีตและความสวยงาม	๘๐	๒๒.๒๒
๖.	ขนาดของภาพเล็กเกินไปและไม่ชัดเจน	๑๐๓	๒๙.๓๒
๗.	ขาดศิลปะการจัดหน้า (lay out) หนังสือ	๓๖	๑๐.๐๐
๘.	ให้คำอธิบายศัพท์น้อยเกินไปและอธิบายไม่คอย ละเอียด	๑๒๓	๓๕.๒๓
๙.	เหมาะสมดีแล้ว	๓๓	๕๑.๓๘

จากตารางที่ ๔๘ จะเห็นว่าลักษณะทั่วไปของแบบเรียนวรรณคดีไทยระดับ
ประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นต้นนักเรียนส่วนใหญ่ร้อยละ ๕๒.๕๐ เห็นว่า มีภาพ
ประกอบน้อยไป รองลงมาคือคำอธิบายศัพท์น้อยเกินไป และอธิบายไม่คอยละเอียด
มีนักเรียนร้อยละ ๒๑.๓๘ ที่เห็นว่า แบบเรียนเหมาะสมดีแล้ว

นอกจากนี้มีความเห็นอื่น ๆ คือ

๑. การเข้าเล่มไม่คงทน ทำให้ขาดและหลุดง่าย
๒. หนังสือมีขนาดหนาเกินไป และไม่ชวนอ่าน

๓. จำนวนเรื่องมากเกินไป ควรตัดบางเรื่องออกบ้าง
๔. การอธิบายศัพท์บางคำที่น่าสนใจมาก แต่มิได้อธิบายไว้ และการแยกศัพท์ไวสจนหายเรื่องทำให้ยากแก่การอ่าน
๕. ลักษณะอื่น ๆ เหมาะสมดีแล้ว แต่เนื้อเรื่องไม่สอดคล้องกับสมัยปัจจุบัน

นอกจากนี้ นักศึกษายังมีความคิดเห็นต่อเนื้อหาของแบบเรียนวรรณคดีไทย ดังได้แสดงไว้ในตารางที่ ๕๐

ตารางที่ ๕๐ ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อเนื้อหาของแบบเรียนวรรณคดีไทยระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นต้น

ข้อที่	ความคิดเห็น	จำนวน	ร้อยละ
๑.	เหมาะสมที่จะเป็นพื้นฐานในการศึกษาของนักศึกษาต่อไป	๑๘๐	๕๐.๐๐
๒.	มีเนื้อหาสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรและความต้องการของสังคมดีแล้ว	๑๑๓	๓๑.๓๘
๓.	มีเนื้อหาสอดคล้องกับความต้องการของนักศึกษา	๖๑	๑๖.๘๔
๔.	เนื้อหาบางเรื่องเก่าเกินไป ควรตัดออก	๑๔๘	๔๑.๓๘
๕.	มีเนื้อหาที่น่าสนใจ	๒๗	๗.๕๐
๖.	มีแต่สิ่งมอมเมา เป็นพิษ และไม่มีค่าแก่การศึกษา	๘	๒.๕๐
๗.	ไม่เหมาะสมกับสังคมปัจจุบัน	๖๓	๑๗.๕๐

จากตารางที่ ๕๐ จะเห็นว่า คำนวณเนื้อหาของแบบเรียนวรรณคดีไทย นักศึกษาส่วนใหญ่ ร้อยละ ๕๐.๐๐ เห็นว่าเหมาะสมที่จะเป็นพื้นฐานการศึกษาของนักศึกษาต่อไป รองลงมาเห็นว่าเนื้อหาบางเรื่องเกินไปควรตัดออก นักศึกษาเพียงส่วนน้อย ที่เห็นว่าเนื้อหาไม่แต่สิ่งมอมเมาไม่มีค่าการศึกษา

นอกจากนี้ นักศึกษามีความคิดเห็นอื่น ๆ คือ เนื้อหาบาง มีเวลาเรียนน้อย จึงเรียนไม่ได้ละเอียด บางเรื่องนำไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันไม่ได้บางเรื่องศัพท์ยากไม่น่าสนใจ เนื้อหาห่างไกลจากชีวิตความเป็นอยู่ของคนส่วนใหญ่ในสังคมจึงไม่น่าจะเป็นแบบเรียน

นักศึกษาได้ให้ข้อเสนอแนะต่าง ๆ เพื่อปรับปรุงแบบเรียนวรรณคดีไทย ดังกล่าว ดังแสดงไว้ในตารางที่ ๕๑

ตารางที่ ๕๑ ข้อเสนอแนะเพื่อปรับปรุงแบบเรียนวรรณคดีไทยระดับประกาศนียบัตร
วิชาการศึกษาระดับชั้นต้น

ข้อที่	ข้อเสนอแนะ	จำนวน	ร้อยละ
๑.	ควรใช้กระดาษคุณภาพดีขึ้น	๖๑	๑๖.๕๘
๒.	เพิ่มขนาดรูปเล่มใหญ่ขึ้น	๒๖	๗.๒๒
๓.	ควรมีภาพมากขึ้น	๑๔๕	๕๑.๓๘
๔.	ภาพควรมีรายละเอียดชัดเจน	๑๗๕	๔๘.๖๑
๕.	ควรมีศิลปะการจัดหน้า (lay out) และการจัดรูปเล่มที่สวยงาม	๕๕	๒๗.๕๐
๖.	เพิ่มคำอธิบายศัพท์และอธิบายความ มากขึ้นเพื่อช่วยในการอ่าน	๑๗๔	๔๘.๓๓

ตารางที่ ๕๑ ขอเสนอแนะเพื่อปรับปรุงแบบเรียนวรรณคดีไทย ระดับประกาศนียบัตร
วิชาการศึกษาชั้นต้น (ต่อ)

ข้อที่	ขอเสนอแนะ	จำนวน	รอยละ
๑.	ทุกเรื่องในแบบเรียนควรนำมาจากวรรณกรรม ปัจจุบัน	๑๒๖	๓๕.๐๐
๒.	ทุกเรื่องในแบบเรียนควรนำมาจากวรรณคดีสมัย เก่าหรือวรรณคดีโบราณ	๒๗	๗.๕๐
๓.	เรื่องในแบบเรียนควรนำมาจากวรรณกรรม ปัจจุบันและวรรณกรรมไทยสมัยเก่าในอัตราที่เท่ากัน	๘๖	๒๓.๘๘

จากตารางที่ ๕๑ จะเห็นว่าเพื่อปรับปรุงแบบเรียนวรรณคดีไทย ระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นต้น นักศึกษาส่วนใหญ่รอยละ ๕๑.๓๘ ใ้ขอเสนอว่าควรมีภาพมากขึ้น รองลงมาคือภาพควรมีรายละเอียดชัดเจน เพิ่มคำอธิบายศัพท์และอธิบายความมากขึ้น เพื่อช่วยในการอ่าน มีนักศึกษาเพียงส่วนน้อยที่ขอเสนอว่าควรเพิ่มขนาดรูปเล่มให้ใหญ่ขึ้น

นอกจากนี้ขอเสนออื่น ๆ สรุปได้ดังนี้

๑. การเขียนรูปเล่มให้คงทนถาวร
๒. ควรคัดบางเรื่องออก และเพิ่มเรื่องที่เป็นวรรณกรรมปัจจุบัน
๓. หนาอธิบายศัพท์ควรอยู่หน้าเดียวกันกับเนื้อเรื่องหรืออยู่ด้านหลังของเนื้อเรื่องเพื่อสะดวกในการค้นหา
๔. เรื่องที่อยู่ในแบบเรียนส่วนใหญ่เป็นเรื่องประวัติศาสตร์ โบราณคดีและอื่น ๆ ควรมีเนื้อหาที่ปลุกฝังเยาวชนให้เกิดความรักชาติยิ่งขึ้น และมีเนื้อหาให้ทราบถึงสภาพเมืองไทยปัจจุบันบ้าง

๕. ควรมีแผนภูมิต่าง ๆ ประกอบด้วย เช่นแผนภูมิแสดงการจัดทัพ
ในเรื่องลิลิตตะเลงผ่าย เป็นต้น

๖. ควรให้เรียนแบบเรียนวรรณคดีที่มีเนื้อหาต่างจากระดับมัธยมศึกษา
ตอนปลาย

๗. ควรให้เรียนวรรณกรรมชั้นกรรมาชีพ

ส่วนวรรณคดีเรื่องต่าง ๆ ในแบบเรียนวรรณคดีไทยสำหรับระดับประกาศนียบัตร
วิชาการศึกษาระดับชั้นต้นนั้น นักศึกษามีความสนใจมากน้อยต่างกัน ดังแสดงไว้ในตารางที่ ๕๖

ตารางที่ ๕๖ นำหนักเฉลี่ยของความสนใจของนักศึกษาที่มีต่อเนื้อเรื่องในแบบเรียน
วรรณคดีไทย ระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับชั้นต้น

เรื่องที่	ชื่อเรื่อง	\bar{x}	S.D.	แปลความ
<u>ภาษาไทย ๑</u>				
๑.	ลักษณะวรรณคดีโดยทั่วไป	๓.๑๘	๐.๘๓	ปานกลาง
๒.	กาพย์เห่เรือ	๓.๕๐	๐.๘๘	ปานกลาง
๓.	กาพย์ทอโคลงประพาสธารทองแดง	๓.๓๑	๐.๘๐	ปานกลาง
๔.	บทพากย์รามเกียรติ์	๓.๓๐	๐.๘๖	ปานกลาง
๕.	นิราศภูเขาทอง	๓.๙๐	๐.๘๐	มาก
<u>ภาษาไทย ๒</u>				
๑.	ลิลิตตะเลงผ่าย	๓.๑๑	๐.๘๘	ปานกลาง
๒.	สมุทโฆษชาดก	๓.๑๕	๐.๘๒	ปานกลาง
๓.	สรอยคอตี๋หาย	๓.๙๕	๐.๘๕	มาก
๔.	เรื่องเมืองอุทอง	๒.๕๐	๐.๘๑	น้อย

ตารางที่ ๕๒ นำหนักเฉลี่ยของความสนใจของนักศึกษาที่มีต่อเนื้อเรื่องในแบบเรียน
วรรณคดีไทย ระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นต้น (ต่อ)

เรื่อง	ชื่อเรื่อง	\bar{X}	S.D.	แปลความ
<u>ภาษาไทย ๓</u>				
๑.	จันทร์ปราศ	๓.๒๕	๐.๕๗	ปานกลาง
๒.	ลัทธิโงวอย่าง	๓.๕๖	๑.๐๐	มาก
๓.	ละครพูดเรื่องเห็นแก่ลูก	๓.๖๘	๐.๕๖	มาก
๔.	พระราชดำริสทอมเนื่องในการที่กรมการราชนาวิ สมาคมนอมเกล้าฯ ถวายเรือพระร่วง	๓.๐๑	๐.๘๘	ปานกลาง
<u>ภาษาไทย ๔</u>				
๑.	บทละครพูดคำฉันท์เรื่องมัทนะพาธา	๓.๕๘	๑.๑๒	มาก
๒.	ฉันท์ขอเก็บรศิวาจนครราชสีมา	๓.๑๓	๐.๕๒	ปานกลาง
๓.	จดหมายราชทูตในสมัยสมเด็จพระนารายณ์ฯ	๓.๓๖	๐.๕๕	ปานกลาง
๔.	พระราชวิจารณ์ในพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าฯ เรื่องวัดพระเชตุพน	๒.๕๕	๑.๐๘	น้อย
๕.	พระบรมราโชวาทในพระบาทสมเด็จพระจุล- จอมเกล้าฯ	๓.๒๐	๑.๑๓	ปานกลาง
๖.	ลิลิตสามกรุง	๒.๕๔	๑.๑๕	
๗.	คุณยาเพ็ง	๓.๓๙	๑.๒๔	ปานกลาง
<u>ภาษาไทย ๕</u>				
๑.	มหาเวสสันดรชาดกกัณฑ์ชูชกและกัณฑ์กุมาร	๓.๓๒	๑.๓๐	ปานกลาง
๒.	ขุนช้างขุนแผน	๓.๖๒	๑.๐๗	มาก
๓.	อิเหนา	๓.๖๘	๑.๑๙	มาก
๔.	ละครแห่งชาติ	๓.๕๙	๑.๑๘	มาก

รายการที่ ๕๒ แสดงให้เห็นว่าเรื่องในแบบเรียนวรรณคดีโดยเฉลี่ยวแล้ว นักศึกษาสนใจมากได้แก่เรื่องสร้อยคอที่หาย นิราศภูเขาทอง ละครพุกเรื่องเห็นแก่ลูก อีเหนา ขุนช้างขุนแผน ละครแห่งชีวิต มหะครพุกคำฉันท์เรื่องมันทะพาชา และลัทธิไลเอ-
อย่าง

เรื่องที่โดยเฉลี่ยวแล้ว นักศึกษาสนใจน้อยได้แก่ พระราชนิพนธ์ในพระบาท สมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว เรื่องวัดพระเชตุพน และเรื่องเมืองอุทอง ส่วนเรื่องอื่น ๆ ที่นักศึกษาน่าจะค้นพบกลาง คือ ภาพยนตร์เรื่อง คุณชายเพ็ญ จดหมายราชทูตในสมัยสมเด็จพระนารายณ์ ๗ มหาเวสสันดรชาดก กัณฑ์ชูชก และกัณฑ์ กุมาร ภาพยนตร์โคลงประพาสธารทองแดง นิราศภูเขาทอง จันทบูรปราศ พระบรมราโช-
วาทในพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้า ๗ ลักษณะวรรณคดีโดยทั่วไป เรื่องเมืองอุทอง ฉันทยอเกี่ยวกับศิลาอนุสรณ์ราชสีมา ลัทธิตะเลงพ่าย พระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระ จุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว และลิลิตสามกรุง

นักศึกษามองเห็นว่าควรคัดวรรณคดีบางเรื่องออกจากแบบเรียน ดังได้แสดงไว้ใน
ตารางที่ ๕๓

ตารางที่ ๕๓ วรรณคดีเรื่องที่นักศึกษามองเห็นว่าควรคัดออกจากแบบเรียน

เรื่องที่	ชื่อเรื่อง	จำนวน	ร้อยละ	เหตุผล
๑.	เมืองอุทอง	๒๔	๘.๐๘	เรื่องสับสน อ่านเข้าใจยาก อ่านแล้วไม่ทราบคนตายปลายเหตุ มีแต่ข้อความสันนิษฐานและไม่ทราบแน่ชัดว่าเป็นจริงหรือไม่
๒.	จันทบูรปราศ	๑๘	๕.๐๐	เรื่องลึกลับ ไร้อารมณ์ น่าเบื่อ แสดงความมั่งงาย

ตารางที่ ๕๑ วรรณคดีเรื่องที่นักศึกษาเห็นว่าควรคัดออกจากแบบเรียน (ต่อ)

เรื่อง	ชื่อเรื่อง	จำนวน	รอยละ	เหตุผล
๓.	ลิลิตตะเลงพ่าย	๑๘	๕.๐๐	ภาษายาก คัพท์ยาก เนื้อหามากไป อ่านไม่เข้าใจ ไม่น่าสนใจ ทราบ เรื่องราวแล้ว และเป็นเรื่องที่ เคยเรียนในวิชาประวัติศาสตร์แล้ว ถ้าไม่คัดออกอาจารย์ควรอธิบาย ให้แจ่มแจ้งทุกตอนซึ่งต้องใช้เวลา มาก
๔.	สมุทโฆษชาดก	๑๘	๕.๐๐	ไม่มีประโยชน์ต่อชีวิตประจำวัน ไม่ ชวนติดตามเรื่องชาดกเหตุผลเป็นเรื่อง ที่ไม่มีความจริง
๕.	มหาเวสสันดรชาดก กัณฑ์ ชูชกและกัณฑ์กุมาร	๑๖	๔.๔๔	เข้าใจยาก มีศัพท์มากมาย นักศึกษา เบื่อการท่องจำอาชยาน ควรจัดให้ อยู่ในวิชาศีลธรรม ทราบเรื่องดีแล้ว จึงเบื่อ บางตอนเกินความจริง ไม่ เกิดประโยชน์ต่อสังคมไทย
๖.	อิเหนา	๑๐	๒.๗๘	เก่าเกินไป ไม่เกิดประโยชน์ต่อ สังคม ไม่ค่อยมีคติเป็นวรรณกรรม ศึกษาค้นคว้า
๗.	ลิลิตสามกรุง	๑๐	๒.๗๘	ยากเกินไป คัพท์มากเกินไป ควรนำ เป็นหนังสืออ่านนอกเวลา

ตารางที่ ๕๓ วรรณคดีเรื่องที่น่าสนใจเห็นว่าควรคัดออกจากแบบเรียน (ต่อ)

เรื่อง	ชื่อเรื่อง	จำนวน	ร้อยละ	เหตุผล
๘.	พระราชวิจารณ์ในพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าฯ เรื่องวัดพระเชตุพน	๘	๒.๕๐	ศึกษาในประวัติศาสตร์เองได้ ล้ำสมัยศัพท์มากและจำยาก ให้ประโยชน์น้อย
๙.	พระบรมราชาบาทในพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าฯ	๘	๒.๕๐	เป็นเรื่องสั่งสอนเฉพาะพระโอรสของกษัตริย์ และเนื้อเรื่องไม่สนุก
๑๐.	พระราชดำรัสตอบเนื่องในพิธีกรรมการรณการราชนาวิสมากมนอมเกล้าฯถวายเรือพระร่วง	๘	๒.๒๒	ล้าสมัย ไม่ชวนอ่าน ไร้วรรณคดี มีประโยชน์น้อยมาก และเนื้อหาไม่มีเหตุผล
๑๑.	จดหมายราชทูตไทยในสมัยสมเด็จพระนารายณ์มหาราช	๘	๒.๒๒	จำนวนเกินไป
๑๒.	ขุนช้างขุนแผน	๘	๑.๓๘	ไม่มีประโยชน์ต่อชีวิตปัจจุบัน นักศึกษาเคยเรียนตั้งแต่มีชั้นมัธยมแล้ว และเนื้อหาบางตอนเกินความจริง
๑๓.	กาพย์เห่เรือ	๘	๑.๓๘	จำอาชยานได้ยาก เป็นวรรณกรรมศักดิ์สิทธิ์ และไม่เหมาะสมกับสังคมปัจจุบัน
๑๔.	คุณชายเฟื่อง	๘	๑.๓๘	จำนวนเกินไป
๑๕.	บทพากย์รามเกียรติ์	๖	๑.๑๑	นักศึกษามิชอบอ่านคำประพันธ์ ไร้วรรณคดีและเห็นว่าเป็นความจริงไปไม่ได้

ตารางที่ ๕๓ วรรณคดีเรื่องที่นักศึกษาเห็นว่าควรคัดออกจากแบบเรียน (ต่อ)

เรื่อง	ชื่อเรื่อง	จำนวน	ร้อยละ	เหตุผล
๑๖.	มีพระพาสา	๖	๑.๑๑	นักศึกษาไม่ชอบอ่านคำประพันธ์
๑๗.	สร้อยคอที่หาย	๖	๑.๑๑	ไม่เกิดประโยชน์ต่อผู้อ่าน และเรื่อง ล้าสมัย

นอกจากนี้ยังมีเรื่องอื่น ๆ อีกคือเห็นแก่ลูก ภาพยนตร์ประสาธน์ราชทองแดง
ฉันทยอเกียรติชาวันครราชสีมา นิราศภูเขาทอง ลัทธิเอาอย่างโดยให้เหตุผลว่าล้า
สมัยเกินไป นักศึกษามองไม่เห็นความเห็นว่าควรคัดออกทุกเรื่อง ส่วนบางคนเห็นว่า
ทุกเรื่องในแบบเรียนดีแล้ว ไม่ควรคัดออกแต่ขึ้นอยู่กับวิธีสอนว่าจะสอนอย่างไรจึงให้
นักศึกษารักเรียน และเห็นคุณค่าของวรรณคดี

อย่างไรก็ตามมีนักศึกษาดังจำนวนร้อยละ ๖๐.๐๐ ที่ไม่ออกความคิดเห็นใน
คำถามของแบบสอบถามนี้

นักศึกษาเคยอ่านวรรณคดีไทยฉบับสมบูรณ์เรื่องต่าง ๆ ดังแสดงไว้ในตาราง

ที่ ๕๔

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๕๔ หนังสือวรรณคดีไทยฉบับสมบูรณที่นักศึกษาเคยอ่าน

เรื่องที่	ชื่อเรื่อง	จำนวน	รอยละ
๑.	ขุนช้างขุนแผน	๘๐	๒๒.๒๒
๒.	พระอภัยมณี	๖๕	๑๘.๐๕
๓.	อิเหนา	๖๐	๑๖.๖๖
๔.	วาสิฏฐี	๕๓	๑๔.๓๒
๕.	รามเกียรติ์	๕๐	๑๓.๘๘
๖.	สังข์ทอง	๓๗	๑๐.๒๗
๗.	เงาะป่า	๒๐	๕.๕๕
๘.	ตามใจทาน	๑๘	๕.๐๐
๘.	ราชาธิราช	๑๖	๔.๔๔
๑๐.	ลิลิตพระลอ	๑๕	๔.๑๖
๑๑.	นิทานเวตาล	๑๕	๔.๑๖
๑๒.	สามกกก	๑๒	๓.๓๓
๑๓.	เวนิชวานิช	๑๐	๒.๗๗
๑๔.	มัทนะพาธา	๑๐	๒.๗๗
๑๕.	ศกุนตลา	๑๐	๒.๗๗
๑๖.	ลิลิตตะเลงพ่าย	๘	๒.๕๐

จากตารางที่ ๕๔ แสดงให้เห็นว่า นักศึกษาส่วนใหญ่รอยละ ๒๒.๒๒ เคยอ่านเรื่องขุนช้างขุนแผน รองลงมาคือพระอภัยมณี อิเหนา วาสิฏฐี และยังมีวรรณคดีฉบับสมบูรณเรื่องอื่น ๆ ที่นักศึกษาเคยอ่าน แต่เป็นนักศึกษาจำนวนน้อยมากเช่น สาวตรี

ไกรทอง จดหมายจางวางท้าว มหาเวสสันดรชาดก มโนราห์ เป็นต้น

ส่วนประเภทของหนังสือที่นักศึกษาชอบอ่านนั้น ได้แสดงไว้ในตารางที่ ๕๕

ตารางที่ ๕๕ หนังสือประเภทที่นักศึกษาชอบอ่าน

ข้อที่	ประเภทหนังสือ	จำนวน	ร้อยละ
๑.	นิทาน	๑๕๓	๕๓.๖๑
๒.	นวนิยาย	๒๒๗	๖๓.๐๕
๓.	วรรณคดีไทยหรือวรรณคดีต่างประเทศ	๑๕๔	๔๖.๗๗
๔.	สารคดีท่องเที่ยว	๑๗๔	๕๑.๓๓
๕.	ชีวประวัติ	๑๒๑	๓๖.๖๑
๖.	เรื่องสั้น	๒๕๕	๗๖.๕๕
๗.	บทความหรือสารคดีเกี่ยวกับการเมือง	๑๑๓	๓๖.๓๘
๘.	หนังสือพิมพ์	๒๑๐	๕๘.๓๓
๙.	คำประพันธ์ร้อยกรอง	๑๕๐	๔๖.๖๖
๑๐.	วรรณกรรมสมัยใหม่	๑๐๓	๓๑.๖๑

จากตารางที่ ๕๕ แสดงให้เห็นว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ร้อยละ ๗๖.๕๕ ชอบอ่าน เรื่องสั้น รองลงมาตามลำดับคือนวนิยาย หนังสือพิมพ์ นิทาน สารคดีท่องเที่ยว นักศึกษาเพียงส่วนน้อยตอบว่าชอบอ่านวรรณกรรมสมัยใหม่ นอกจากนี้ยังมีประเภทอื่นอีก เช่น บทวิจารณ์ เกร็ดความรู้ หนังสือเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ ข้อเขียนของบุคคลของชาติ วารสารกีฬา การตูน เรื่องฉงนกับ คติหรือคำคม และข้อเขียนที่แสดงความคิดเห็นของคนรุ่นใหม่ประเภทบันเทิงเริงรมย์ต่าง ๆ เช่น ศิลปะเพื่อชีวิต เป็นต้น

สำหรับงานที่ตีเค้นของนักเขียนในปัจจุบัน (พ.ศ. ๒๕๑๗) จะสามารถรับใช้ประชาชนในพ.ศ. ๓๐๐๐ ได้หรือไม่ นักศึกษาส่วนใหญ่จำนวน ๑๖๗ คนหรือร้อยละ ๔๖.๓๘ ให้ความเห็นว่างานนั้นสามารถรับใช้ประชาชนได้ นักศึกษาจำนวน ๑๔๔ หรือร้อยละ ๔๑.๓๘ ตอบว่างานนั้นไม่สามารถรับใช้ประชาชนได้ นักศึกษาจำนวน ๓๓ คนหรือร้อยละ ๘.๑๖ ตอบว่า ไม่แน่ใจว่าวรรณกรรมดังกล่าวจะสามารถรับใช้ประชาชนในอนาคตได้หรือไม่

นักศึกษาที่เห็นว่างานของนักเขียนที่ตีเค้นปี พ.ศ. ๒๕๑๗ สามารถรับใช้ประชาชน พ.ศ. ๓๐๐๐ ได้ มีเหตุผลโดยสรุปและเรียงจำนวนจากมากไปหาน้อยดังนี้

๑. ถ้างานนั้นดีจริง ประชาชนยังเห็นคุณค่าทุกยุคทุกสมัยก็ย่อมมีอายุยืนยาวถึงปี พ.ศ. ๓๐๐๐ ได้ งานเขียนยอมแสดงให้เห็นถึงความเป็นอยู่ของคนและความคิดของคนในสมัยนั้น ๆ ดังนั้นงานเขียนของ พ.ศ. ๒๕๑๗ จึงเป็นงานที่นำศึกษาของคน พ.ศ. ๓๐๐๐ เพราะประชาชนจะได้ทราบความคิด ความเป็นอยู่ และเหตุการณ์ต่าง ๆ ของปี พ.ศ. ๒๕๑๗ เหมือนอย่างในปัจจุบันซึ่งเรายังคงศึกษาวรรณคดีเก่า ๆ นั้นเอง

๒. งานเขียนที่ตีเค้นใน พ.ศ. ๒๕๑๗ อาจได้รับยกย่องให้เป็นวรรณคดีใน พ.ศ. ๓๐๐๐ เขาวงกตหรือประชาชนในอนาคตจึงควรศึกษา เพื่อนำตัวอย่างชีวิตไปประยุกต์ใช้กับชีวิตประจำวันของตน หรืออย่างน้อย คนในอนาคต อาจได้ความเพลิดเพลิน ได้เห็นวิวัฒนาการของภาษาและสิ่งต่าง ๆ รวมทั้งได้ทราบประเพณี และค่านิยมของคนในปี พ.ศ. ๒๕๑๗ ทำให้เขาเห็นข้อแตกต่างระหว่างสมัยเก่า และใหม่ได้ วรรณกรรมนั้นอาจทำให้คนในอนาคตเกิดความคิดสร้างสรรค์ ตลอดจนสนใจในวัฒนธรรมและประเพณีดั้งเดิมของไทยได้อีกด้วย

๓. นักเขียนที่ตีในปัจจุบัน ส่วนมากสร้างสรรค์งานที่ตี และได้แสดงความคิดที่ก้าวหน้ามาก ดังนั้นนักศึกษาจึงมั่นใจว่า ในปี พ.ศ. ๓๐๐๐ งานเขียนดังกล่าวจะยังไม่ล้าสมัย

ส่วนนักศึกษาที่เห็นว่างานดีเกินของนักเขียน ปีพ.ศ. ๒๕๑๗ ไม่สามารถรับใช้คน
ในปี พ.ศ. ๓๐๐๐ ได้นั้น ให้เหตุผลโดยสรุป เรียงลำดับตามจำนวนผู้ตอบจากมากไป
หาน้อยดังนี้

๑. กาลเวลา และทุกสิ่งย่อมเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ฉะนั้นใน พ.ศ.
๓๐๐๐ งานเขียนดีเกินของพ.ศ. ๒๕๑๗ ก็จะเป็นงานที่ล้าสมัยด้านความคิด ส่วน
ภาษา และเนื้อหาต่าง ๆ จึงเป็นงานที่ไม่มีประชาชนนิยม เพราะเก่าเกินไป

๒. ท่องแล้วแต่ความเป็นไปของบ้านเมือง และจิตใจคนในอนาคต คนใน
อนาคตอาจมีชีวิตที่ตึงเครียดมากขึ้น ไม่มีเวลาสำหรับศึกษางานเขียนเก่า ๆ ที่ให้ความรู้
หรือความบันเทิงก็ได้

๓. ในอนาคตย่อมมีงานของนักเขียนที่ดีเกินมากกว่าและน่าสนใจมากกว่า
จึงทำให้ประชาชนไม่สนใจงานเก่า

๔. นักศึกษายังไม่พบว่าข้อเขียนใดในปัจจุบันที่มีคุณค่าพอเพราะส่วนมากเห็น
ว่าเป็นนวนิยายนำเอา มอมเมา ไม่มีลักษณะเด่นของค่านิยมและวัฒนธรรมของไทยเดิม
เพราะมีวัฒนธรรมและอารยธรรมจากตะวันตกปะปนมาก นอกจากนี้ยังเป็นข้อเขียนที่ตีพิมพ์
โจมตีบ้านเกิดเมืองนอนของตนเองอีกด้วย ดังนั้นนักศึกษาจึงคิดว่างานดังกล่าว คงไม่เป็น
ที่นิยมในอนาคต

วรรณคดีสมัยเก่า หรือวรรณกรรมโบราณ ที่นักศึกษาเสนอให้เป็นแบบเรียนระดับ
ประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับต้น เรียงตามลำดับตามจำนวนผู้ตอบมากไปหาน้อย เฉพาะ
เรื่องที่สำคัญ ดังนี้

๑. พระอภัยมณี
๒. นิราศภูเขาทอง
๓. ลัทธิโอเออย่าง
๔. ขุนช้างขุนแผน

๕. อิเหนา
๖. บทพากย์รามเกียรติ์
๗. กามนิทวาสิมูฏีภาคสวรรค์
๘. กายทิเตเรื่อ
๙. มหาเวสสันดรชาดก
๑๐. สร้อยคอที่หาย
๑๑. สุภาภิตสอนหญิง
๑๒. พระมะเหลเถไถ
๑๓. นิทานเวตาล
๑๔. ละครพุก เรื่องโคกโก้ หรือเขน เห็นแกลูก
๑๕. ลิลิตพระลอ
๑๖. พระราชพงศาวดารต่าง ๆ

นอกจากนี้ยังมีนักศึกษาบางคนให้ความเห็นว่า ของเก่าทุกเรื่องในแบบเรียนปัจจุบันคืออยู่แล้ว และบางคนให้ความเห็นว่าไม่ต้องการวรรณกรรมสมัยเก่าเลย

ส่วนวรรณกรรมปัจจุบันที่นักศึกษาเสนอชื่อให้นำมาเป็นแบบเรียนเรียงลำดับจากจำนวนผู้ตอบมากไปหาน้อยดังนี้

๑. เขาชอกกานต์ โดยสุวรรณี สุคนธา
๒. คุกรรรม โดยหมยงค์
๓. เรื่องสั้นของเรียมเอง
๔. เรื่องสั้นเรื่องโคกโก้ โดย ศรีบูรพา
๕. ความรักของวัลยา โดย เสนีย์ เสาวพงศ์
๖. แด่ไปข้างหน้า โดย ศรีบูรพา
๗. เรื่องสั้น โดยนักเขียนคนโคกโก้
๘. สีแผ่นดิน โดย ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช

๙. ทางรัก โดย โรสตาเรน
๑๐. สงครามชีวิต โดย ศรีบูรพา
๑๑. บ้านเล็กในป่าใหญ่ แปลโดย สุกนทรส
๑๒. จดหมายจากเมืองไทย โดย โบตัน
๑๓. รัตนาวดี โดย ว.ณ.ประมวลมารค
๑๔. เรื่องประเภทปรัชญา เช่น ปรัชญาชีวิต โดยคาลิน ยิบราน
๑๕. เรือมนุษย์ โดยกฤษณา อโศกสิน
๑๖. นิจ โดย ดอกไม้สด
๑๗. สารแคปิต โดยประสาน
๑๘. เรื่องโลกใต้ โดย จิตร ภูมิศักดิ์ ศรีบูรพา อนุช อาภาภิรมย์
ที่ปรกร
๑๙. ชาวอนกนา โดย สีฟ้า
๒๐. กงจักรปีศาจ โดย เสนีย์ เสาวพงศ์
๒๑. ผู้ดี โดย ดอกไม้สด
๒๒. โอมาคา โดย ศรีฟ้า ลดาวัลย์

การเขียนนิยายวรรณคดีไทย นักศึกษามีอุปสรรคด้านต่าง ๆ ดังแสดงไว้ใน
ตารางที่ ๘

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๕๖ อุปสรรคต่อการเรียนวรรณคดีไทยของนักศึกษา

ข้อที่	อุปสรรค	จำนวน	ร้อยละ
๑.	ไม่ชอบเรียนวิชานี้มาก่อน	๓๓	๕.๑๖
๒.	กะแนนน้อย	๕๓	๑๔.๗๒
๓.	วิธีสอนซ้ำเบื่อหน่าย	๑๓๖	๓๗.๗๗
๔.	เนื้อเรื่องในแบบเรียนไม่น่าสนใจ	๔๑	๑๑.๓๘
๕.	จำนวนนักศึกษาในชั้นเรียนมากเกินไป	๓๘	๑๐.๕๕
๖.	เรียนยากและทำคะแนนได้ยาก	๕๗	๑๕.๘๓

จากตารางที่ ๕๖ แสดงให้เห็นว่านักศึกษาส่วนใหญ่ร้อยละ ๓๗.๗๗ ตอบว่า อุปสรรคต่อการเรียนวรรณคดีของตนคือวิธีสอนซ้ำเบื่อหน่าย รองลงมาคือเรียนยาก ทำคะแนนยาก กะแนนน้อย เรื่องในแบบเรียนไม่น่าสนใจ นอกจากนี้ยังมีคำตอบอื่น ๆ คือ เนื้อเรื่องบางเรื่องอ่านแล้วเข้าใจยาก บางเรื่องยาวเกินไป เนื้อเรื่องบางเรื่องไม่น่าสนใจเพราะศัพท์ยาก บางเรื่องเก่าเกินไปและไม่เห็นประโยชน์ที่จะนำมาใช้ในชีวิตปัจจุบันรวมทั้งใช้ภาษายาก นอกจากนี้นักศึกษายังตอบว่า ตนเรียนวรรณคดีไทยไม่ได้ผล เพราะไม่ชอบท่องจำ หัวสมองเรียนน้อยมากจึงเรียนไม่ได้ถึงรวมทั้งการสอนยังขาดกิจกรรม ขาดการจูงใจ และยังเป็นการสอนแบบฝึกความจำมากกว่าฝึกความคิดวิจารณ์

เพื่อจัดการเรียนการสอนวรรณคดีไทยให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น นักศึกษาเห็นว่าควรปรับปรุงในด้านต่าง ๆ ดังแสดงไว้ในตารางที่ ๕๖

ตารางที่ ๘๗ สิ่งที่นักศึกษาต้องการให้ปรับปรุง เพื่อจัดการเรียนการสอนวรรณคดี
ไทยให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ข้อที่	สิ่งที่ต้องการให้ปรับปรุง	\bar{X}	S.D.	แปลความ
๑.	วิธีสอนของอาจารย์	๓.๘๑	๑.๐๘	มากที่สุด
๒.	บุคลิกภาพโดยทั่วไปของอาจารย์	๓.๓๒	๑.๐๘	ปานกลาง
๓.	แบบเรียนวรรณคดีไทย	๓.๑๓	๑.๐๘	ปานกลาง
๔.	หลักสูตรวิชาวรรณคดีไทย	๓.๘๖	๑.๐๒	ปานกลาง
๕.	คะแนนและวิธีวัดผล	๓.๒๖	๑.๔๑	ปานกลาง
๖.	การจัดกิจกรรมการสอน	๓.๓๘	๐.๘๕	ปานกลาง
๗.	การบริการคานวัสดุอุปกรณ์ของ วิทยาลัย	๓.๗๘	๐.๘๘	มาก
๘.	ห้องสมุดควรมีหนังสือเกี่ยวกับวรรณคดี มากขึ้น	๓.๗๘	๐.๐๑	มาก
๙.	ทัศนคติของนักศึกษา	๓.๖๐	๐.๘๖	มาก

จากตารางที่ ๘๗ จะเห็นว่า ในการจัดการเรียนการสอนวรรณคดีให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น โดยเฉลี่ยนักศึกษาต้องการให้ปรับปรุงมากที่สุดในด้านวิธีสอนของอาจารย์ ต้องการให้ปรับปรุงมากคานห้องสมุด ควรมีหนังสือเกี่ยวกับวรรณคดีมากขึ้น การบริการคานวัสดุอุปกรณ์ของวิทยาลัย และทัศนคติของนักศึกษา นักศึกษาต้องการให้ปรับปรุงปานกลางคาน หลักสูตรวิชาวรรณคดีไทย การจัดกิจกรรมการสอน บุคลิกภาพโดยทั่วไปของอาจารย์และแบบเรียนวรรณคดีไทย